

Γενικότερη πρόθεσή μας είναι η συσπείρωσή μας, η ανάπτυξη και ο συντονισμός της δράσης μας στην περιοχή Κυψέλης, η αντιπαλότητα στο κοινωνικό-πολιτικό φασισμό και τα κόμματα, οι κοινωνικές παρεμβάσεις και η συνεργασία με τον ευρύτερο αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο για την προώθηση της Κοινωνικής Ανατροπής.

ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΤΥΠΟ

Στην προσπάθειά μας να διευρύνουμε την σφαίρα των δραστηριοτήτων μας στο μέγιστο δυνατό βαθμό θεωρούμε ότι η περιοδική έκδοση ενός εντύπου, αποτελεί ένα σημαντικό βήμα ζωντανής παρέμβασης και σύνδεσης με το χώρο που κινούμαστε.

Έντυπο που θα λειτουργεί και θα προέρχεται από το πλαίσιο του Κέντρου Αντιεξουσιαστών, αυτονομημένο όμως απ' αυτό, αφού την λειτουργία του θα την καθορίζει η ενεργή συμμετοχή σ' αυτό το ίδιο το έντυπο και όχι μόνο στο κέντρο.

Η πρόθεσή του είναι ν' αποτελέσει πεδίο της δικής μας έκφρασης, ανοιχτό και κοινό τόπο προβληματισμού κι επικοινωνίας, προσπάθεια ανίχνευσης και προβολής των κοινωνικών αντιστάσεων.

Δεν παύει να είναι και πείραμα που δοκιμάζει τις υποκειμενικές κι υλικές μας αδυναμίες, απαραίτητο όμως στην διαρκή προσπάθεια για το ξεπέρασμά τους. Σ' αυτές τις αδυναμίες οφείλεται και το ότι δεν ανταποκρίνεται παρά στις μίνιμουμ επιδιώξεις μας, αλλά παρ' όλα αυτά είναι ένα πρώτο βήμα για μια πλατύτερη έκφραση, αυτοκαθορισμό κι επικοινωνία μεταξύ μας.

Η συνοικιακή του προέλευση και το ενδιαφέρον μας για την ανάπτυξη της αντιεξουσιαστικής κριτικής στην περιοχή αυτή, δεν αποκλείει την θέληση των συντρόφων της συντακτικής του επιτροπής να συμβάλουν στην ανάπτυξη της ευρύτερης αντιεξουσιαστικής Θεώρησης, Πληροφόρησης και Δράσης. Αυτό σημαίνει, ότι για να μην αυτοκαταστελόμαστε, στις προθέσεις μας είναι να βγάζουμε ένα έντυπο στην Κυψέλη, που θ' απευθύνεται όμως σ' όλους όσους —εντός κι εκτός αυτής— τους αφορά η κριτική στην καταπίεση της εξουσίας και στην εκμετάλευση του Κεφάλαιου.

Αναμένοντας κάθε συμμετοχή σας για την ενίσχυση της υποκειμενικής και υλικής μας δυνατότητας στο δρόμο για την συνέπεια και τη συνέχεια του εγχειρήματος.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Παρατηρώντας ανάλογες εμπειρίες συντρόφων και από την δική μας εμπειρία παλαιότερων παρεμβάσεων στην Κυψέλη, δεν έχουμε κι αυταπάτες σχετικά με την επεξεργασία και υλοποίηση μιας διαδικασίας δημιουργικής παρουσίας στην periferia. Το ζητούμενο απαιτεί σίγουρα θέληση κι επιμονή για μακροχρόνια ενασχόληση για να μην γίνονται αποσπασματικές προσπάθειες χωρίς την προοπτική της συνέχειάς τους και της ποιοτικής-ποσοτικής τους ανέλιξης.

Χωρίς ν' αμφιβάλουμε για το ψυχοφθόρο, ίσως, χαρακτήρα μιας τέτοιας ενασχόλησης, δεν παύει να μας ελκύει το τόλμημα συνεχών αναζητήσεων γύρω από το τι θέλουμε και τι μπορούμε να κάνουμε στην περιοχή μας· αναζητήσεις που αν μη τι άλλο οικοδομούν και μια συντροφικότητα μεταξύ μας, που πάντα επιθυμούμε. Αλλά και η μακροχρόνια περιστροφή μας γύρω από το θέμα της οργάνωσης του «χώρου» στην Κυψέλη, σίγουρα μας προετοίμασε για να το επιχειρήσουμε τελικά σήμερα.

Εποχή που και γενικότερα στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο, νομίζουμε ότι υπάρχει η αναγκαιότητα για την υλική του δόμηση (στέκια, έντυπα, πανελλαδικό έντυπο, ομαδοποιήσεις κ.λπ.) και μια μεσοπρόθεσμη προετοιμασία, για να μη μας βρίσκουν τα γεγονότα ανέτοιμους να παρέμβουμε στην έκταση που επιθυμούμε. (Για παράδειγμα, όσο πιθανή είναι αύριο μια εξάπλωση αυθόρμητων αντιεξουσιαστικών πρακτικών στην κοινωνία και εμείς να μην έχουμε τις δυνατότητες και τα μέσα ν' αρθρώσουμε ένα επαναστατικό λόγο που θα τις συνολικοποιούσε, το ίδιο πιθανή είναι η έλλειψη των κατάλληλων μέσων και η πρόβλεψη για την αντιμετώπιση μιας πιο «κλειστής» πραγματικότητας και τυπικής πλέον ποινικοποίησης της υπαρχής μας).

Η οργάνωση μιας διαδικασίας και η συσπείρωσή μας στις γειτονιές (χωρίς ν' αναίρεται η αναγκαιότητα των κεντρικών παρεμβάσεων) παραμένει πάντα μια εναλλακτική

—στη μορφή— δραστηριότητα που διαπιστώνει απ' την μια και διορθώνει απ' την άλλη το γεγονός, ότι το «κίνημα» όση έκταση και να παίρνει κάποτε στο κέντρο, παρέμεινε χωρίς ουσιαστική βάση κι οργάνωση στη periferia.

Πραγματικότητες που εξηγεί ως ένα βαθμό τη διαρκή εναλλαγή πλημμυριδας και αμπωτιών των δραστηριοτήτων στις συγχυρίες και τα μεσοδιαστήματα αντιστοιχά.

WE NEVER FORGET SABOTAGE

"Πάνω στα οδοφράγματα υπήρχαν κόκκινες σημαίες και σ'ένα απ'αυτά υπήρχε ένα πλακάτ που έγραφε: Τι θέλουμε; Όλα... Ένοιωθαν τη δύναμή τους, ένοιωθαν το λαϊκό ξέσπασμα σ'όλη την πόλη. Ένοιωθαν αυτή την ενότητα, αυτή τη πραγματική δύναμη. Γι'αυτό και κάθε πέτρα που ρίχνονταν στην αστυνομία ήταν χαρά και όχι πια λύσσα. Γιατί τελικά όλοι μαζί είμαστε δυνατοί. Και νοιώσαμε πως δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να νικήσουμε τον εχθρό μας από το να τον χτυπήσουμε άμεσα με τις πέτρες και τα ξύλα. Σπάγαμε τις φωτεινές επιγραφές, τα διαφημιστικά πανώ. Σπάγαμε και σέρναμε στη μέση του δρόμου τα φανάρια για την κυκλοφορία και οποιαδήποτε κολώνα βρίσκαμε μπροστά μας. Προσπαθούσαμε να στήσουμε παντού τα οδοφράγματα, με οτιδήποτε. Αναποδογυρισμένους οδοστρωτήρες, ηλεκτρογεννήτριες που καίγονταν. Άρχισε να σκοτεινιάζει κι έβλεπες από παντού φωτιές μέσα στους καπνούς από τα δακρυγόνα, τα μολόμενα που έπεφταν και τις φλόγες".

Από το βιβλίο του Νάνι Μπαλεστρίνι
"Τα θέλουμε όλα"

Υ.Γ. Οι τυχόν αντιφάσεις και γενικεύσεις που θα διαπιστωθούν στα κείμενα, ας θεωρηθούν ότι κατά κύριο λόγο αντλούν την υπαρχή τους από το εύρος των ιδεών κι εκτιμήσεων που έχουν οι σύντροφοι της ομάδας, αλλά σε καμιά περίπτωση —προς το παρόν τουλάχιστον— δεν αναίρουν την αναγνωρισμένη δυνατότητα της ομάδας να κινηθεί συλλογικά.

Υ.Γ. 2. Εκτός βέβαια από του αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα της ομάδας, οι δημοσιοποιημένες συγκεκριμένες προθέσεις στα κείμενά μας ας μη θεωρηθούν αναγκαστικά δεσμευτικές επειδή πιστεύουμε ότι συμμετέχουμε στον κοινωνικό-ταξικό πόλεμο και «οι αρχικές (...) προθέσεις τροποποιούνται σε μεγάλο βαθμό και μπορούν τελικά να γίνουν ολότελα διαφορετικές, επειδή εν μέρει καθορίζονται από την επιτυχία και τα ενδεχόμενα αποτελέσματα».

Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί ν' αναγνωρίσει τη δική του ανθρώπινη αξία ή να πραγματοποιήσει συνακόλουθα την πλήρη του ανάπτυξη, αν δεν αναγνωρίσει την αξία των συνανθρώπων του και, σε συνεργασία μ' αυτούς, δεν πραγματοποιήσει τη δική του ανάπτυξη διαμέσου αυτών. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να χειραφετηθεί, αν δε χειραφετεί ταυτόχρονα εκείνους που βρίσκονται γύρω του. Η ελευθερία μου είναι ελευθερία όλων, γιατί δεν είμαι πραγματικά ελεύθερος —ελεύθερος όχι μόνο στη σκέψη αλλά και στην πράξη— αν η ελευθερία μου και το δικαίωμά μου δε βρίσκουν την επιβεβαίωση και την επικύρωσή τους στην ελευθερία και το δικαίωμα όλων των ανθρώπων, που είναι ίσοι με μένα.

Μ. Μπακούνιν

Το αναρχικό κίνημα στην Ελλάδα στις αρχές του αιώνα.

1. Επιστολή του Αναρχικού Εργατικού Συνδέσμου Αθήνας, στο συνέδριο του Παρισιού.

Ο Αναρχικός Εργατικός Σύνδεσμος Αθηνών απορρίπτει κάθε μορφή κοινοβουλευτικής και νόμιμης δράσης και διακηρύττει μόνη οδό απαλλαγής, αυτήν της άμεσης και αντικοινοβουλευτικής πάλης, κρίνοντας ότι κάθε αντιπροσώπευση και νομοθεσία δεν είναι άλλο από άρνηση της απόλυτης ελευθερίας του ατόμου. Κρίνοντας ακόμα ότι η εξουσία διαφθείρει και τους καλλίτερους χαρακτήρες, συμπεραίνουμε ότι δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από την κοινοβουλευτική σοσιαλιστική δημοκρατία, καθώς και από τους κοινοβουλευτικούς εκπροσώπους των επαναστατικών ομάδων.

Για τούτο και μεγάλο ενδιαφέρον βλέπουν οι Έλληνες αναρχικοί τη σύγκληση του Διεθνούς Συνεδρίου. Αποφασίσαμε, από κοινού με τις Αναρχικές Ομάδες της Πάτρας και του Πύργου, να αντιπροσωπευτούμε στο Συνέδριο του Παρισιού. Συναινούμε στην ιδέα να δημιουργηθεί ένα Γραφείο Διεθνών Σχέσεων, ώστε οι σύντροφοι διαφόρων γλωσσών να έρθουν σε επαφή και να ενημερώνονται για την αναρχική δράση σε όλον τον κόσμο. Αυτός ο διεθνής συντονισμός όλων των ομάδων που πρεσβεύουν μίαν ίδια ιδεολογία είναι απόλυτα αναγκαίος στην δράση μας. Πάντως δεν απορρίπτουμε και μίαν απλή συνεννόηση των αναρχικών τμημάτων πάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα, όταν κριθεί κατάλληλο.

Η συστηματική δράση και ιδεολογική δουλειά του αναρχισμού άρχισε στην Ελλάδα μετά το 1896. Οι αναρχικές ομάδες βρίσκονταν συγκεντρωμένες στην Αθήνα, στην Πάτρα, στον Πύργο. Στις τρεις αυτές πόλεις οι σύντροφοί μας αναπτύσσουν μια ενεργό και αποτελεσματική ιδεολογική δουλειά: ιδιαίτερα στην Πάτρα και στον Πύργο έχουμε λαμπρές μαρτυρίες αυτής της δράσης.

Στην Πάτρα από τον Απρίλιο του 1896 ο σύντροφός μας Γιάννης Μαγγανάρας εκδίδει ανελλιπώς την εφημερίδα «Επί τα Πρόσω». Τον σύντροφό μας αυτόν βρίσκουμε πάλιν να είναι ο επί κεφαλής του μεγάλου συλλαλητηρίου του 1896, του διοργανωμένου από τους σταφιδοπαραγωγούς αγρότες της Αχαΐας και της Ήλιδας· η ομιλία του για την ανάγκη της άμεσης λαϊκής δράσης οδήγησε στην σύλληψη και καταδίκη του από το κακοφυλακείο. Στις 3 Νοεμβρίου 1896 ο σύντροφός μας Δημήτρης Μάτσαλης εκτελεί έναν τραπέζιτη και πληγώνει ακόμη έναν. Είναι η τρομοκρατική επίθεση που ο αντιδραστικός τύπος αποκαλεί «το δράμα της οδού Ανεξαρτησίας». Τα άρθρα του «Επί τα Πρόσω» προκαλούν συχνές μηνύσεις της αστυνομίας εναντίον της σύνταξης αυτής της εφημερίδας, ιδίως κατά την διάρκεια της μαζικής απεργίας των εργατών γης και των μικρών παραγωγών στις σταφιδοπαραγωγικές περιοχές, που προηγούνται του συλλαλητηρίου που αναφέρουμε πιο πάνω. Στις αρχές Νοεμβρίου 1896 οι 14 σύντροφοί μας, που εργάζονται στη σύνταξη της εφημερίδας, συλλαμβάνονται και καταδικάζονται σε ποινές από 2 ως 11 μήνες φυλάκισης. Στις 23 Φεβρουαρίου 1897 ο σύντροφος Μαγγανάρας μαζί με τον σύντροφο Καραμπήλια καταδικάζονται σε 3 χρόνια ερκετικής, αφού όμως από το εδώλιο του κατηγορουμένου ύμνησαν την αναρχική μας ιδεολογία.

Οι αναρχικές ιδέες διαδόθηκαν ακόμα στον τόπο μας από τις στήλες της μεγάλης φιλελεύθερης εφημερίδας «Πελοποννησιακή» της Πάτρας, που χρησιμοποιεί

τους συντρόφους μας Γ. Μαγγανάρα και Β. Θεοδωρίδη σαν τακτικούς συντάκτες της.

Οι σύντροφοι Μαγγανάρας και Καραμπήλιας, περισσότερο από όλους μας, δεν φείσθηκαν σε όλο αυτό το διάστημα κόπους, για να διοργανώσουν διαλέξεις και δημόσιες συζητήσεις στην Πάτρα και στα γύρω χωριά, επεκτείνοντας όλο και περισσότερο την βάση της αναρχικής ιδεολογίας στους ακτήμονες κυρίως αγρότες. Τον Μάιο του 1898 καταδιώκονται για μια ακόμα φορά· παρ' όλα αυτά ο Μαγγανάρας συνεχίζει τη δράση του, εκδίδει πολλά προπαγανδιστικά φυλλάδια και ιδρύει την «Αναρχική Βιβλιοθήκη». Την ίδια εποχή ο Θεοδωρίδης εκδίδει στον Πύργο το περιοδικό «Νέον Φως». Ο εορτασμός της πρωτομαγιάς του 1898 στάθηκε μια από τις δυναμικότερες μας εκδηλώσεις και οι αναρχικοί αντιστάθηκαν σκληρά στις δυνάμεις της εθνοφρουράς.

Αυτή την εποχή έχουμε κι ένα ασυνήθιστο γεγονός: ο σύντροφός μας Ανδρέας Θεοδωρίδης, για να γιορτάσει το γάμο του με τη συντρόφισσά μας Φωτεινή Δροσπούλου αποπειράται την μέρα του γάμου του να εκτελέσει δυο γνωστούς τοκογλύφους της Πάτρας. Δυστυχώς κατάφερε τελικά μόνο να τους τραυματίσει!

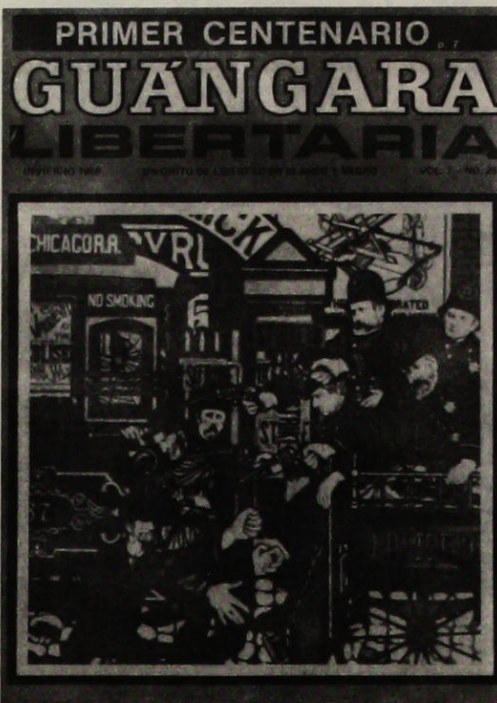
Στην Αθήνα διατηρούμε ακόμη θερμή την ανάμνηση της εδώ διαμονής στα 1868 του αγαπημένου μας Γουσταύου Φλοράνς. Μαζί με τον σύντροφό μας Αμιγκάρε Τσιπριάν' ήταν μες στους γαριβαλδινούς εθελοντές που ήλθαν να πολεμήσουν στην πρώτη γραμμή των επαναστατημένων δυνάμεων του Κρητικού λαού ενάντια στην τουρκική καταπίεση. Κατά την δεύτερη στην χώρα μας παραμονή του ο Φλοράνς εκδίδει το περιοδικό «L' independant». Την ίδια εποχή σε μια ομιλία του στη συνάθροιση της ελληνικής νεολαίας μπρος στο Πανεπιστήμιο δημιουργήσε τέτοιον ενθουσιασμό στο πλήθος, ώστε ξέσπασε μια εξέγερση, την οποία με δυσκολία κατάστειλε το ιππικό, που αναγκάστηκε να αποστείλει η κυβέρνηση. Τέλος, ο πρεσβευτής του Ναπολέοντα Γ' κατάφερε να επιτύχει την απέλαση του Φλοράνς, κατηγορώντας τον ότι ερχόταν και τραγουδούσε επαναστατικά τραγούδια κάτω από τα παράθυρα της Πρεσβείας τις νύκτες (πράγμα που ήταν άλλωστε αληθινό).

Στα 1880 ένας άγνωστος σύντροφος, φοιτητής Νομικής, δημοσίευσε μια μετάφραση του *Παραβιάσεις της ποινικής δικαιοσύνης* του E. de Sechelles, με μια εισαγωγή αναρχική. Στα 1886 μεταφράστηκαν και δημοσιεύτηκαν στο σοσιαλιστικό περιοδικό «'Αρδην» του Δρακούλη δυο έργα του συντρόφου Κροπότκιν, *Η αναρχία και η κοινωνική εξέλιξη και το Προς τους νέους*.

Από τα 1892 ως τα 1895 ο σύντροφος Ηρακλής Αναστασίου δημοσιεύει στον «Σοσιαλιστή» πολλά άρθρα αναρχικά.

Μετά τα 1896 στην Αθήνα, εκτός από την ατομική προπαγάνδα, πρέπει κυρίως να υπογραμμίσουμε την δράση του αναρχικού συνδέσμου «Κόσμος»: αυτός οργάνωσε την μεγάλη απεργία των μεταλλωρύχων του Λαυρίου, τον Απρίλιο του 1896, που συνοδεύτηκε και από πολλές δυναμιστικές και με όπλα επιθέσεις. Κατά το διάστημα αυτό και με πρωτοβουλία των συντρόφων της Αθήνας, καθώς και της

σύνταξης του «Επί τα Πρόσω», μεταξύ των οποίων του Δημήτρη Αρνέλλου και του Πάνου Τσεκούρα, ο αναρχικός σύνδεσμος «Κόσμος» εκδίδει και διανέμει στην νεολαία με φλογερές παροτρύνσεις μανιφέστα για μια βίαιη εξέγερση. Δεν πρέπει πάντως να συγχέουμε τον αναρχικό σύνδεσμο «Κόσμος» με την σοσιαλιστική οργάνωση, που την ίδια εποχή συνενώνει τους σοσιαλιστές και ορισμένους αναρχικούς: αυτή η δεύτερη οργάνωση, μακτού χαρακτήρα, βρίσκεται σε κατάσταση διάλυσης από τότε που τα αναρχικά στοιχεία της θέλησαν να ενώσουν την δράση τους μαζί με τη δική μας.

Αυτή είναι η δράση και η ιδεολογική δουλειά των αναρχικών εργατών στην Ελλάδα, όπου αριθμούμε συνιδεάτες με σε όλες σχεδόν τις πόλεις του κράτους.

Η ελληνική αναρχική φιλολογία είναι φτωχή. Η σύνταξη του «Επί τα Πρόσω» και η «Αναρχική Βιβλιοθήκη» του σύντροφου Μαγγανάρα έχουν πάντως εκδώσει ορισμένα κείμενα, όπως το *Τι θέλουμε του*

Σεβαστιανού Φωρ, την *Απόλυτη ελευθερία του ατόμου, την Αθλιότητα και Εξουσία, το Επαναστατικό πνεύμα και τον Γάμο στην μέλλοντική κοινωνία του Π. Κροπότκιν, καθώς και την Κοινωνία της επαύριον της επαναστάσεως του Ζαν Γκραβ*.

Τα θέματα που υποβάλλουμε στην μελέτη του συνεδρίου είναι:

1. Ποια είναι τα καλλίτερα μέσα διαφώτισης, κατά την εμπειρία των τμημάτων;
2. Με ποιες επαναστατικές ομάδες θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να συνεργασθούν οι αναρχικοί;
3. Δεν ήταν προτιμότερο και πιο πρακτικό, αν όλες οι ομάδες μιας ταυτόσημης ιδεολογικής βάσης, που τώρα συνυπάρχουν κάτω από τις ονομασίες «Αρμονιστές», «Αναρχιστές», κλπ... διεξάγουν την ιδεολογική τους δουλειά κάτω από την κοινή ονομασία «Αναρχικοί», μιας και η λέξη αυτή εκφράζει το αντικείμενο της δράσης μας;

Ο Σύνδεσμος Αναρχικών Εργαζομένων της Αθήνας δεν αναγνωρίζει στους κόλπους του καμιά διοίκηση, οιασδήποτε μορφής, κανέναν πρόεδρο, καμιά επιτροπή: όλα αυτά θα ήταν μια διακυβέρνηση, μια εξουσία. Όλα τα μέλη του Συνδέσμου μας που βρίσκονται τώρα στην πρωτεύουσα προσυπογράφουν αυτή την έκθεση:

Οι σύντροφοι Ι. Μαγγανάρας, Χ. Κουλουμπής, Λουίζα Σπάρταλη, Πάνος Τερροντής, Ανδρ. Παπαμαρτυρόπουλος, Δ. Κουλανής, Δ. Καραμπήλιας, Γ. Παπαλιάς, Χρ. Δέδελ, Μ. Καραγιαννόπουλος, Δρόσος Μείντάνης, Ν. Μωραϊτής».

1. Μια άλλη μαρτυρία για τη δράση στην Ελλάδα αυτής της ηγετικής επαναστατικής φυσιογνωμίας του περασμένου αιώνα, που υπήρξε ο Amilcare Cipriani, βρίσκουμε στα γαλλικά διπλωματικά αρχεία: «...ο Α. Cipriani κατά την εναντίον του Όθωνα εξέγερση στην Αθήνα, τον Οκτώβριο του 1862, με ένα απόσπασμα από ευρωπαίους που διοργάνωσε, σήκωσε οδοφράγματα στις συνοικίες της πρωτεύουσας, όπου και ύψωσε την κόκκινη σημαία» βλ. *Archives du Ministere des Affaires Etrangeres, Nouvelle Serie, Grece*, τομ. VI, σελ. 37.

2. Επιστολή Αναρχικών Πύργου

«Από τις όχθες του Αλφειού, από την ιερή Άλτιδα, την ιστορική Ολυμπία, απευθύνουμε τον αδελφικό μας χαιρετισμό στους συνέδρους.

Λυπούμαστε που εμποδιζόμενοι από την βαθεία οικονομική κρίση που μαστίζει την περιοχή μας, δεν μπορούμε να στείλουμε αντιπρόσωπο στο Συνέδριο. Πρέπει λοιπόν να αρκεστούμε στο να σας απευθύνουμε την παρακάτω έκθεση.

Εδώ η αναρχική προπαγάνδα άρχισε στα 1892 και γρήγορα πήρε μια μεγάλη έκταση. Ριχτήκαμε σε όλους τους θεσμούς και μέρα με τη μέρα η νεολαία όλο και περισσότερο δέχεται την δική μας ιδεολογία. Με ευχαρίστηση παρατηρούμε πως εδώ δεν έχουμε δεσποτικούς σοσιαλιστές· δεν έχουμε να αντιπαλέψουμε παρά με συντηρητικούς και φιλελεύθερους.

Θα πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι στην περιοχή μας δεν υπάρχουν εργατικά σωματεία, επειδή δεν υπάρχει οιαδήποτε βιομηχανία. Είναι ένας τόπος όπου καλλιεργείται, κατά αποκλειστικότητα, το αμπέλι για την παραγωγή κορινθιακής σταφίδας: οι εργάτες έρχονται τρεις φορές τον χρόνο από τα βουνά και μετά πάλι φεύγουν, πράγμα που κάνει την ιδεολογική μας δουλειά δύσκολη και μας περιορίζει στο να τους μοιράζουμε μόνο αναρχικά προπαγανδιστικά φυλλάδια. Στην περιοχή μας ακόμα δεν υπάρχει καθόλου μεγάλη γαιοκτησία: κυριαρχεί η μικρή παραγωγή, καταχρεωμένη και υποκειμένη στην τοκογλυφία. Κάτω από την επίδραση των ιδεών μας οργανώθηκαν πολλές συγκεντρώσεις και συλλαλητήρια, ιδίως ενάντια

στην τοκογλυφία, μα ακόμα και ενάντια στους φόρους.

Οι φοροεισπράκτορες και πολλοί άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι, που διατρέχουν την ύπαιθρο για να εισπράξουν τους φόρους, επανειλημμένα γίναν δεκτοί με πυροβολισμούς: ακόμα και αγροτικοί παπάδες συνενώθηκαν με το κίνημά μας διαμαρτυρίας ενάντια στην εξουσία και στους κεφαλαίουχους.

Πολλοί σύντροφοί μας και πολλοί άλλοι αγρότες συνελήφθηκαν και ρίχτηκαν για μήνες ολόκληρους στις φυλακές. Στο ίδιο διάστημα πολλές τρομοκρατικές απόπειρες οργανώθηκαν εναντίον ορισμένων κεφαλαίουχων.

Το ιδεολογικό όργανο της κίνησής μας ονομάζεται «Νέον Φως» και εκδόθηκε τον Οκτώβριο του 1898, σταμάτησε όμως την κυκλοφορία του τον Ιούνιο του 1899. Το περιοδικό αυτό εκδιδόταν με ευθύνη του συντρόφου μας Βασίλη Θεοδωρίδη. Μεταφράσαμε ακόμα και διανεμάμε σε χειρόγραφο αρκετά αναρχικά κείμενα: το *Θεός και Κράτος* του Μπακουίν, το *Αναρχία, η φιλοσοφία της και τα ιδεώδη της* του Κροπότκιν, τις *Διακηρύξεις* του Ετιεβάν, το *Αναρχικό Έργο* του Ζιράρ. Μεταφραστής ήταν ο σύντροφος Δ. Αρνέλλος.

Για το Αναρχικό Τμήμα Πύργου: Πάνος Μαχαίρας, Νικόλαος Δίδαχος, Δημήτριος Αρνέλλος, Παύλος Κοροβέσσης, Σπυρίδων Κατήρας, Βασίλης Θεοδωρίδης, Δημήτριος Διονυσόπουλος, Κωνστ. Νοβιτέρης, Γεώργιος Πετρίτσας, Βασίλης Πούλος, Ι. Παναγούτης».

ΑΜΠΕΛ ΠΑΖ: ΝΤΟΥΡ-ΡΟΥΤΙ.

Σε δυο τόμους, ο συγγραφέας παλιός αγωνιστής της CNT-FAI σκιαγραφεί τη ζωή του πιο γνωστού πρωταγωνιστή του Ισπανικού εμφύλιου πολέμου, του Αναρχικού Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι, του νεαρού μεταλλουργού που ξεκίνησε από το Λεόν, για να πυρπολήσει με τη δράση του, τις ψυχές των προλεταρίων, πριν βρει το θάνατο στην πολιορκημένη -από τους φασίστες του Φράνκο- Μαδρίτη κάτω από αδιευκρίνιστες μέχρι στιγμής συνθήκες.

Η αφήγηση αρχίζει από τα δύσκολα νεανικά χρόνια του Ντουρρούτι και φτάνει μέχρι το ζενίθ του Ισπανικού εμφύλιου το 1936. Στο φόντο παράλληλα των περιπετειών του Ντουρρούτι προβάλλει ανάγλυφη η κοινωνική κατάσταση της Ισπανίας από το 1896 μέχρι το 1936, οι αγώνες της CNT, οι επιτυχίες και οι αποτυχίες της, οι σκληρές συγκρούσεις του Ισπανικού προλεταριάτου, του πιο προ-

θημένου εκείνη την εποχή στην Ευρώπη και οι οργανωτικές προσπάθειες, που οδήγησαν στην ίδρυση της FAI. Για αυτό το λόγο άλλωστε το βιβλίο έχει τον υπότιτλο «η κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία 1896-1936».

Το όλο έργο χωρίζεται σε τρία μέρη: «ο ιντάρτης» (1896-1931), όπου περιγράφεται η πορεία του Ντουρρούτι από τον συνδικαλισμό στον Αναρχισμό και από εκεί στη θέση του υπ' αριθμόν ένα καταζητούμενου της Ισπανικής αστυνομίας, «ο αγωνιστής» (1931-1936) όπου εξετάζεται η δράση του στην περίοδο που ακολουθεί την παραίτηση από το θρόνο του Αλφόνσου του XIII και την εγκαθίδρυση της αστικής δημοκρατίας, καθώς και η εξαιτίας της ριζοσπαστικότητας του σύγκρουσής του με την ηγεσία της CNT. Τέλος στο τρίτο και τελευταίο μέρος του έργου με τίτλο ο επαναστάτης παρακολουθούμε την γοργή εκείνη πορεία του Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι από τις τάξεις του

Αναρχοσυνδικαλισμού στις επάλξεις της προλεταριακής επανάστασης, που ξέσπασε τελικά στην Ισπανία το 1936, τη συγκρότηση της θρυλικής ταξιαρχίας που έφερε το όνομά του και τέλος τον περιεργό θάνατό του στα οδοφράγματα της πολιορκημένης Μαδρίτης όπου είχε σπεύσει η ταξιαρχία του για να συγκρατήσει την υποχώρηση των ηττοπαθών κομμουνιστικών τμημάτων.

Πολλά λέχθηκαν για το θάνατό του. Πολλοί τον συνδύασαν με την προφητεία του ανταποκριτή της Πράβδα στην Ισπανία και πράκτορα της Γκε-Πε-Ου Κόλτσωφ «σε έξι μήνες ή θα είσαι μπολσεβίκος ή νεκρός». Ο Παζ αποφεύγει να πάρει θέση, απλά δεν ξέρουμε τίνος χέρι πάτησε τη σκανδάλη το μοιραίο εκείνο πρωί της 20ης Νοέμβρη 1936. Οποσδήποτε όμως δεν στέκει εκείνη η ήλιθια εκδοχή που αναφέρεται στο ελαφρώςπροβοκατορικό «σύντομο καλοκαίρι της Αναρχίας» ότι δήθεν ο Ντουρρούτι αυτοπυροβολήθηκε κατά λάθος ενώ ακουμπούσε το όπλο του στο έδαφος.

Ο συγγραφέας αγωνιστής και ο ίδιος της Ισπανικής επανάστασης σίγουρα δεν κρατάει αποστάσεις από τα γεγονότα. Το βιβλίο του δεν μπορεί να θεωρηθεί ένα αυστηρά ιστορικό έργο. Αλήθεια πώς να κρατήσεις τις αποστάσεις σου από τέτοια γεγονότα; Ούτε είναι το βιβλίο αυτό έντονα αυτοκριτικό. Στο κάτω κάτω αυτή η γενιά ότι είχε να πει το είπε στις πεδιάδες της Ανδαλουσίας και στα οδοφράγματα της Μαδρίτης.

Η ανάγνωσή του συνίσταται σε όλους τους Αναρχικούς και μη που ενδιαφέρονται για μια από πρώτο χέρι καταγραφή των γεγονότων που παρά λίγο να αλλάξουν τη ροή της ιστορίας του 20ου αιώνα. Η μετάφραση της Ζωζώς Πεσκέτχη πιστή και λιτή είναι μέσα στο πνεύμα του βιβλίου. Έκδοση Ελευθερος Τύπος, τόμοι Α και Β.

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ. ICO HENRI SIMON κ.α.

«Ένας εργάτης δείχνει τότε τη φόρμα της δουλειάς του... Απευθυνόμενος στον δεύτερο γραμματέα Αντάμτοικ, τον ρωτάει πόσο στοιχί-

ζει τό κοστούμι του. Μην παίρνοντας καμιά απάντηση απαντά ο ίδιος. Γύρω στα 6.000 ζλότυ. Μέσα από το πλήθος ακούγονται τότε φωνές: «Γδύστε τον, γδύστε τον»... Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ο Αντάμτοικ βρίσκεται ντυμένος μόνο με τη φανέλλα και σώβρακό του.» ΠΑΝΤΟΜ, Ιούνιος 1976.

Το βιβλίο αυτό αποτελεί μια συλλογή κειμένων, που αναφέρονται στον οξύ ταξικό αγώνα, που έχει από χρόνια ξεσπάσει στην Πολωνία ανάμεσα στους εργάτες και το κόμμα «τους». Μέσα σε αυτό περιέχονται το κείμενο «Καπυλισμός και πάλη των τάξεων στην Πολωνία, 1970-71» της γαλλικής ομάδας ICO, η μπροσούρα του Ανρί Σιμόν «η 25η Ιουνίου 1976 στην Πολωνία» και τέλος το χρονικό του κινήματος του 1980 που συντάχθηκε από τον Θέμη Μιχαήλ. Τα παραπάνω κείμενα καλύπτουν χρονικά το σημείο από την εξέγερση του Γκντανσκ το 1970 μέχρι τις εξελίξεις του Αυγούστου του 1980, εμφανίζοντας έτσι ένα μεγάλο κενό, αυτό του στρατιωτικού πραξικοπήματος του Δεκεμβρίου που οδήγησε στη διάλυση της Αλληλεγγύης και στην εγκαθίδρυση του πρώτου στις χώρες του υπαρκτού «σοσιαλισμού» στρατιωτικού καθεστώτος.

Πρόκειται για μια συλλογή από κείμενα που δεν έχουν τόσο θεωρητικό ενδιαφέρον όσο πιο πολύ ιστορικό. Ξαν ηγγές για αυτήν την δημοσιογραφική σχεδόν καταγραφή των γεγονότων αποτελούν κυρίως έντυπα του επίσημου Πολωνικού καθεστώτος. (Εκτός από τη δουλειά του Μιχαήλ που βασίζεται περισσότερο πάνω σε δημοσιεύματα της Ελευθεροτυπίας).

Το βιβλίο αυτό παρουσιάζει πιο πολύ ενδιαφέρον γιατί το θέμα που πραγματεύεται, σπάνια αντιμετωπίζεται με νηφαλιότητα στη σχετική βιβλιογραφία, αρετή που τουλάχιστον αυτά τα κείμενα την έχουν. Η κυριότερη χρησιμότητα αυτού του βιβλίου είναι για να το τρίψετε στη μούρη του κνήτης της γειτονιάς σας. Έκδοση Ελευθερος Τύπος, μετάφραση Θέμη Μιχαήλ.

Ε. Ρεκλής.

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΤΟΝ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΕΜΦΥΛΙΟ ΠΟΛΕΜΟ
Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι
(Συνέντευξη από τον Πιερ βαν Πάασεν, Τορόντο Στάρ, 1936)

«Για εμάς το πρόβλημα είναι να τσακίσουμε τον φασισμό μια για πάντα. Ναι, ακόμα και ενάντια στη θέληση της κυβέρνησης.

Καρμιά κυβέρνηση στον κόσμο δεν πολεμάει τον φασισμό μέχρι θανάτου. Όταν η μπουρζουαζία βλέπει τη δύναμη να της γλιστρά μέσα από τα χέρια, καταφεύγει στο φασισμό για να διατηρήσει την ύπαρξή της. Η φιλελεύθερη κυβέρνηση της Ισπανίας θα μπορούσε να καταστήσει τα φασιστικά στοιχεία αδύναμα εδώ και πολύ καιρό. Όμως χρονοτριβούσε, συμβιβαζόταν και τους χάιδευε. Ακόμα και τούτη εδώ τη στιγμή υπάρχουν άνθρωποι στην κυβέρνηση που θέλουν να φερθούν στους φασίστες με «το μαλακό». Ποτέ δεν ξέρεις - η τωρινή κυβέρνηση μπορεί να χρειαστεί τους χουντικούς για να συντρίψει το εργατικό κίνημα...

Ξέρουμε πολύ καλά τι θέλουμε. Εμάς καθόλου δεν μας ενδιαφέρει αν υπάρχει κάπου στον κόσμο κάποια Σοβιετική Ένωση, που για το χατήρι της ειρήνης και της ησυχίας της οι εργάτες της Γερμανίας και της Κίνας θυσιάζονται στη φασιστική βαρβαρότητα από τον Στάλιν. Εμείς θέλουμε την Επανάσταση εδώ, στην Ισπανία, εδώ και τώρα και όχι ίσως μετά τον καινούργιο Ευρωπαϊκό πόλεμο. Δημιουργούμε στον Χίτλερ και στο Μουσσολίνι σήμερα πολύ περισσότερα προβλήματα με την επανάστασή

μας, από όσα ο Ρώσσιος Κόκκινος Στρατός. Δίνουμε για παράδειγμα στη Γερμανική και την Ιταλική εργατική τάξη για το πως να αντιμετωπίσει το φασισμό.

Δεν περιμένω βοήθεια από καρμιά κυβέρνηση του κόσμου για την Ελευθεριακή Επανάσταση. Ίσως τα συγκρουόμενα συμφέροντα των διάφορων ιμπεριαλισμών να επηρεάσουν τον αγώνα μας. Αυτό είναι πιθανό. Ο Φράνκο προσπαθεί να μπλέξει την Ευρώπη στη σύγκρουση. Δεν θα διστάσει να ρίξει τη Γερμανία επάνω μας. Δεν περιμένουμε βοήθεια ούτε από την δική μας κυβέρνηση σε τελευταία ανάλυση».

(ο Βαν Πάασεν παρατηρεί: «Αν νικήσετε θα κληρονομήσετε ερείπια»)

«Πάντα ζούσαμε σε τρώγλες και σε τρύπες στον τοίχο. Ξέρουμε πώς να βολευτούμε για λίγο. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάτε πως ξέρουμε και να χιζούμε. Εμείς χιζάμε τα παλάτια και τις πόλεις εδώ, στην Ισπανία και στην Αμερική και παντού. Εμείς, οι εργάτες θα χιζούμε άλλα στη θέση τους. Καλύτερα από τα παλιά. Δεν τα φοβόμαστε καθόλου τα ερείπια. Θα κληρονομήσουμε τη γη. Δεν υπάρχει καρμιά αμφιβολία γι αυτό. Η μπουρζουαζία μπορεί να καταστρέψει τον κόσμο πριν φύγει από την σκηνή της Ιστορίας. Εμείς κουβαλάμε τον καινούργιο κόσμο στις καρδιές μας. Αυτόν τον κόσμο φπάχνουμε τώρα.»

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΙΣΠΑΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ
Χέρμπερτ Ρηντ

Το χρυσό λεμόνι δεν γίνεται μονάχο αλλά απ' το πράσινο το δέντρο ξεπετιέται ένας άντρας δυνατός, με καθαρή ματιά είναι ένας άνθρωπος που λεύτερος γεννιέται

Το ζώο μπαίνει κάτω απ' το ζυγό και με των άλλων τη φροντίδα προχωράνε οι τυφλοί αλλά ένας άντρας λεύτερος το δικό του έχει δρόμο και ένα σπίτι στου λόφου την κορφή

Και οι άντρες είναι άντρες που οργώνουνε τη γη και οι γυναίκες, γυναίκες που υφαίνουν είναι σε πενήντα ανθρώπους ο λεμονόκηπος ανήκει και κανένας απ' αυτούς σκλάβος δεν είναι.

Χέρμπερτ Ρηντ (1893 — 1968)
Άγγλος αναρχικός και ποιητής. Έχει γράψει μερικά από τα κλασσικά βιβλία του αναρχισμού «Ποίηση και Αναρχισμός», «Η φιλοσοφία του Αναρχισμού», «Εκπαίδευση μέσα από την Τέχνη».

Σ'ΑΥΤΗ ΤΗ ΠΟΛΗ ΣΕ ΤΟΥΤΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΑ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΘΑ'ΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ

ΜΑΗΣ 68-ΜΑΗΣ 87 Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ... Ο ΑΙΧΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ - ΜΑΗΣ 87

Προς όλους τους μαθητές που δεν θεωρούν τη σκέψη πολυτέλεια

Αν θα θέλαμε να εξηγήσουμε σε κάποιον που δεν έχει ιδέα επί του θέματος, τι είναι σχολείο, θα μπορούσαμε απλώς να περιγράψουμε ένα πολύπλοκο μηχανήμα (ή έναν άλλο Μινωτάζουρο ίσως) στο οποίο μπαίνουν νέοι άνθρωποι γεμάτοι δημιουργικότητα και ζωντάνια και βγαίνουν νευρωτικά, αγχωτικά γρανάζια του απάνθρωπου μηχανισμού του ΚΡΑΤΟΥΣ και της ΕΞΟΥΣΙΑΣ (γραφειοκράτες, τεχνοκράτες, ανεγκέφαλοι εργάτες, "ανερχόμενοι" πολιτικάντιδες). φαίνεται καθαρά ότι το σχολείο δεν είναι, παρά προέκταση της ταξικά διαχωρισμένης κοινωνίας, η οποία επιβάλλει διαχωρισμούς του τύπου: αφεντικό-δούλος, "καλός"- "κακός". Η επιλογή στηρίζεται στη προσφορά του καθενός στο σύστημα. Στον δικό μας χώρο, σχολείο, η επιλογή στηρίζεται στη περισσότερη εμπέδωση κενών ή χρήσιμων για το κράτος "γνώσεων" και έχει μέτρο διαφοροποίησης τον βαθμό. Οι αναρχικοί μαθητές αντιτίθενται σε οποιαδήποτε προσπάθεια διαχωρισμού των ανθρώπων, αρνούνται την εμπορευματοποίηση -βαθμοποίηση της γνώσης. Να γιατί λέμε:

1) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΒΑΘΜΩΝ-ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

2) ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΗ ΣΕ ΑΞΙ-ΤΞΙ

Όμως ο πιο σημαντικός-για το κράτος-στόχος του ταξικού σχολείου είναι η μετάδοση κοινωνικών ρόλων, προϊόντων των εξουσιαστικών σχέσεων που επικρατούν στην κοινωνία. Ο ρόλος που προσπαθούν να επιβάλουν στους μαθητές είναι αυτός του παθητικού δέκτη, του ακροατή. θέλουν να φτιάξουν όντα που να συρρέουν κατά χιλιάδες στις προεκλογικές συγκεντρώσεις, που να παρακολουθούν με κομμένη ανάσα "συζητήσεις στρογγυλής τραπέζης". Έτσι, σε μια άθλια κατάσταση που τη συνθέτουν η καθημερινή-θεσμοθετημένη με το μαμπούλα των 50 απουσιών-παρουσίας, ο φόβος της εξέτασης και της βαθμολογίας ο μαθητής ακούει, συσσωρεύει "γνώσεις" που δεν έχουν να του πουν τίποτα, δοσμένες από μηχανισμούς έξω από αυτόν. Δικιά άγχους και αδιεξόδου. Οι αναρχικοί μαθητές πιπετεύονται σε μια κοινωνία λευτέρη όπου η ζωή θα έχει ξαναποκτήσει το πραγματικό της νόημα, θα είναι πάλι ΖΩΗ, προτείνουν:

3) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΡΙΩΝ ΑΠΟΥΣΙΩΝ-ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Το κράτος πιστεύει ότι με τη "καλυμμένη" του βία, με τη κατάσταση αδιεξόδου που γεννάει στους μαθητές θα κατάφερνε να τους χειραγωγήσει οριστικά. Μάταιη ελπίδα. Πολλοί μαθητές δείχνουν εκτός ελέγχου. Τότε επιστρατεύεται το βαρύ πυροβολικό του κράτους, η καταστολή. Όχι φυσικά (σε πρώτη φάση τουλάχιστον), με ΜΑΤ, στρατούς, φυλακές αλλά με αποβολές, μείωση διαγωγής κ.ά. Όνειρο δικό μας μια κοινωνία δίχως νόμους και κατασταλτικούς μηχανισμούς, όπου οι σχέσεις των ατόμων θα στηρίζονται στην αμοιβαία συμφωνία και κατανόηση, όπου οι ιδιαίτερότητες κάθε ατόμου θα κατοχυρώνονται. Ζητάμε:

4) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΠΕΡΙ ΔΙΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΑΛΟΥΣΙΩΝ

5) ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ ΙΔΕΩΝ ΚΑΙ ΕΝΤΥΧΙΩΝ στο σχολείο

Οι αναρχικοί μαθητές αρνούνται το ψευτοσυμμετοχικό θεσμό των 5-15 μελών και απαντάνε με το αίτημα:

6) ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ/Προβλέπει:

- α) Κατάργηση κάθε θεσμοθετημένης εξουσιαστικής σχέσης (προεδρία).
- β) Όλη η εξουσία να ανήκει στις συχνές Γενικές Συνελεύσεις.
- γ) Εκλογή άμεσα ανακλητών αντιπροσώπων-αν και όταν το κρίνει απαραίτητο η Γ.Σ.-για την αντιμετώπιση ενός συγκεκριμένου, και μόνο αυτού, θέματος.

Αυτή είναι η κοινωνία, αυτό είναι το σχολείο για τα οποία αγωνιζόμαστε. Αγωνιζόμαστε για την απεριόριστη μάθηση του ανθρώπου, για μάθηση ενταγμένη στο πλαίσιο της κοινωνικής ζωής σε μια πραγματικά ελεύθερη, αναρχική κοινωνία.

ΜΑΗΣ 68-87.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ.
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ
(ΒΟΥΛΑΣ-ΓΛΥΦΑΔΑΣ-ΤΕΡΨΙΘΕΑΣ)

Η Πανούκλα των Εξετάσεων ή οι Εξετάσεις της Πανούκλας

Συμμαθητές - Συμμαθήτριες

Για μια ακόμα φορά καλούμαστε να εξεταστούμε στους ναούς που δυσιάζουν τα εφθικά μυαλά για τις ανάγκες της διαχείρισης της αστικής εξουσίας, για μια ακόμα φορά καλούμαστε να αποστηθίσουμε όλο εκείνο το πλαίσιο των άχρηστων και διαστρεβλωμένων γνώσεων για να καταταγούμε στην βαθμίδα της κοινωνικής ιεραρχίας.

Για μια ακόμα φορά μας καλούν να υποκλιθούμε στους Ιεροεξεταστές της σκέψης μας για να μας επιλέξουν, να μας ταξινομήσουν, να μας επιτηρήσουν. Να αποφασίσουν για μας, ποιους θα στείλουν στους χώρους της παραγωγικής απονέκρωσης και ποιους θα προετοιμάσουν για τους μελλοντικούς διευθυντές αυτής της κοινωνίας.

Για μια ακόμα φορά μας καλλιεργούν τον καρριερισμό (τι όνειρο θεέ μου, μια θεσούλα και εγώ στο Πανεπιστήμιο), την ανταγωνιστικότητα, τις στείρες φιλοδοξίες. Γι' αυτό και μας επιβάλλουν την λογική της εντατικοποίησης, είτε με φροντιστήρια, είτε με χάπια που βοηθούν την μνήμη, είτε με οποιονδήποτε άλλον τρόπο που μπορεί να εφεύρει η αρρωστημένη φαντασία της σημερινής αποχαυνωτικής κοινωνικής πραγματικότητας. Αργότερα στους επιτυχόντες θα φορέσουν το χαμόγελο της επιτυχίας και στους αποτυχόντες θα δείξουν τον δρόμο για την εξαθλίωση ή το νυστέρι για μια πιθανή αυτοκτονία. Έτσι κι αλλιώς όλοι θα γίνουμε εν δυνάμει «θύματα» ή εν δυνάμει «θύματα» στην καρδιά ενός κόσμου που δεν επιτρέπει συναισθηματικές πολυτέλειες. Η αποξένωση της σημερινής κοινωνίας που απομονώνει τα βλέμματά μας αναγκάζοντάς τα να κοιτάζουν πλίθια τις εμπορικές βιτρίνες μη μπορώντας να αντικρύσουν τίποτα άλλο έξω απ' τα εμπορεύματα και την τιμή τους, εκφράζει μονάχα την μισή αλήθεια. Η άλλη μισή είναι ότι προσρίζουν εμάς να γίνουμε οι «κούκλες» που θα λασάρουμε τα όποια προϊόντα σαν κάθε λογής καταναλωτή μπροστά στην όψη αυτής της βιτρίνας. Εργάτες και διανοούμενοι, «ειδικοί» και «ανειδίκευτοι», εντολείς και εντολοδόχοι, θα πάρουμε διαδοχικά ο καθένας τη θέση που μας ταιριάζει στο σύγχρονο κοινωνικό κάτεργο. Να λοιπόν που ο βαθμός των εξετάσεων, αυτός ο τεράστιος δικαστής με τον δείκτη του χεριού του προτεταμένου, λες και εκείνη την στιγμή απαγγέλει την κατηγορία ή βγάζει την καταδικαστική ποινή, επηρεάζει λιγότερο απ' ό,τι νομίζουμε το κατοπινό μας μέλλον.

Να λοιπόν, που οι επιτηρητές - καθηγητές, αυτά τα μαντρόσκυλα της αστικής εκπαίδευσης δεν προσκίδουν και πολλά διαφορετικά στοιχεία στην όλη διαδικασία. Ακόμα και οι ένστολοι υπηρέτες της Αστυνομικής Υπηρεσίας που επιμένουν να μας τονίζουν το σκηνικό του μαρτυρίου, ακόμα και οι τεράστιες καγκελόπορτες που θα διαβούμε στην είσοδο του σχολείου, δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να προσκίδουν μια καφκική εικόνα στην μυστηριακή τελετή. Όλα αυτά όμως δεν αποτελούν την ουσία στην λογική των Εξετάσεων. Γιατί ο πραγματικός εφιάλης παίζεται στο παρασκήνιο. Η αιμοφασί τους είναι ήδη καταδικαστική για όλους μας.

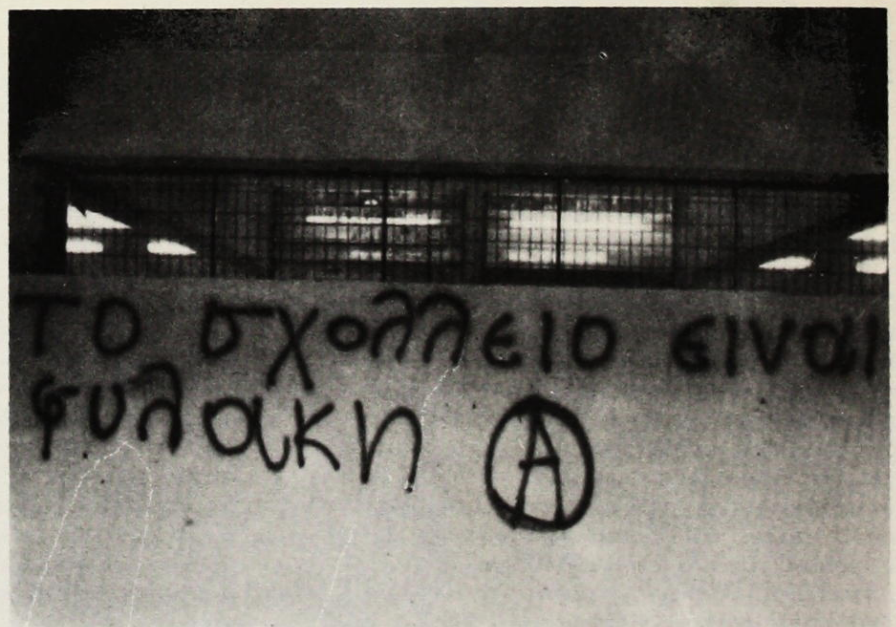
Ένα τεράστιο κοπάδι νέων προσρίζεται για να διαιωνίσει τους κοινωνικούς δεσμούς και να χορέυει στο ρυθμό της αλλοτρίωσης. Για να διαιωνίσει το αξίωμα της κοινωνίας: «παραγωγή για την παραγωγή» και «κατανάλωση για την κατανάλωση» μέσα στην γενικευμένη σιωπή της αποδοχής. Κι όταν οι σημερινοί αποτυχημένοι θα έρπονται αύριο στα πόδια των σημερινών επιτυχόντων δείχνοντας την μοναδική τους ικανότητα που βρίσκεται στο μέγεθος της γλώσσας τους, οι σημερινοί συμμαθητές τους και τα αυριανά αφεντικά τους θα τους τρίβουν σε ένδειξη «γενναϊοδωρίας» ένα πεντοχίλιαρο στη μούρη τους γελώντας με απίστευτη ικανοποίηση. Κι έτσι οι ρόλοι που μας έβαλε το σύστημα να παίζουμε θα αναπαράγονται και πάλι.

Και πίσω απ' αυτό το «μαύρο χιούμορ» της αμοιβαίας συγκατάβασης θα είναι οι λακέδες του κεφαλαίου που θα τρίβουν τα χέρια τους από ευχαρίστηση. Με την σημερινή μας προκήρυξη ελπίζουμε να χαλάσουμε κάτι απ' αυτό το μακάβριο σενάριο. Ας κοιταχτούμε και πάλι στα μάτια. Θα αφήσουμε να μας καταντίσουν έτσι; Ας αρνηθούμε την λογική τους.

ΚΑΤΩ Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

Ας χειραφετήσουμε τις επιθυμίες που οι λογικοί συμβιβασμοί και η μικροαστική υποκρισία ανέκαθεν καταδίκασαν. Δεν θέλουμε άλλους τεχνοκράτες, δήμευτες, εξεταστές ή δούλους. Η φωνή μας είναι εκείνη που θα σώσει τις αλυσίδες της απομόνωσης. Ας τρέμει το Κράτος μια ενδεχόμενη αντίστασή μας. Εμείς έχουμε να προωθήσουμε την πρόκληση για ένα χώρο που θα αυτοδιαχειριστούμε την μάθηση, την έρευνα και κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Εκδότης
Πισμίσσης Θεόδωρος
Επιδάουρου 21, Χαλάνδρι

Συνδρομές: ετήσια 2.000 τεύχη 24
εξάμηνη 1.000 τεύχη 12
Με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26050, 10022
ΑΘΗΝΑ

Η «ΔΟΚΙΜΗ» σε κάθε τεύχος θα δημοσιεύει κείμενα και γραμματα χωρίς περιοχές με γεγονότα, παραγγελίες, απόψεις, κριτικές και προβληματισμούς. Τα γράμματα να στέλνονται στην Τ.Θ. 20080 100 22 ΑΘΗΝΑ, και αν είναι δυνατόν να μην έχουν μεγάλη έκταση.

Προς Εφημερίδα Δοκιμή

Προς Δοκιμή

Συμπαθέστατε συντάκτη της Δοκιμής. Ειλικρινά σου λέω μου είσαι συμπαθής γιατί διακρίνω στις απόψεις σου μερικά στοιχεία από απόψεις που υποστήριζα με θέρμη πριν από αρκετά χρόνια. Όσο μου είσαι εσύ όμως συμπαθής άλλο τόσο μου είναι αντιπαθείς και επικίνδυνες για το παρόν και το μέλλον του αναρχικού χώρου οι απόψεις που προσβλεύεις. Στο γράμμα μου γράφω ότι οι ενέργειες της Αναρχικής Δράσης ήταν επιβλαβείς για τους τότε κρατούμενους στις φυλακές και χωρίς ιστορικό προηγούμενο μιας και οι αναρχικοί ποτέ δεν έκαψαν εφημερίδες αντιπάλων τους επειδή κάτι τέτοιο ήταν αντίθετο στις ιδέες τους.

Συμπαθέστατε αρθρογράφε δεν δικαιούσαι να είσαι ιστορικά ανακριβής για να αποκρύψεις αυτή την αλήθεια. Η Οργανωμένη Ταξιαρχία και το Καταλανικό Απελευθερωτικό Μέτωπο που έκαναν παρόμοιες ενέργειες ποτέ δεν ισχυρίστηκαν ότι είναι αναρχικές οργανώσεις. Ούτε βέβαια οι μεμονωμένες περιπτώσεις εκδήλωσης μιας συλλογικής οργής στην Ουγγαρία του '56 διεκδικήθηκαν ποτέ από αναρχικούς.

Όμως πώς είναι δυνατόν να συγκρίνεις μια εξέγερση νεός ολόκληρου λαού χρόνια καταπιεσμένου που εκδηλώνει φανερά και συλλογικά το μίσος και την οργή του ενάντια στους εκμεταλλευτές του με τις καταδικασμένες από την κοινή γνώμη μερικών καουμπόκων ενεργειών μιας ολιγαριθμής ειδικής ομάδας εκδικητών; Αυτά τα δυο διαφέρουν όσο η τρομοκρατία με την επανάσταση όσο η πρωτοπορία με τη μάζα όσο οι εξουσιαστικές θεωρίες με τον αναρχισμό. Οι αναρχικοί δεν θα συμφωνήσουν με όλα όσα θα γίνουν σε μια λαϊκή εξέγερση. Δουλεύοντας όμως μαζί και μέσα από το λαό θα προσπαθήσουν να συντομεύσουν αυτό το στάδιο γιατί ποτέ δεν κτίζεις μια νέα κοινωνία πάνω στο μίσος στο αίμα και στη βία. Επίσης καθώς δεν γνωρίζεις ότι πολλοί είχαμε διαχωρίσει τη θέση μας όταν διάφορες ομάδες, οι πάντοτε ίδιες μετρημένες στα δάκτυλα του ενός χεριού, έκαψαν βιβλιοπωλεία του ΚΚΕ και του ΕΝΕΚ ή όταν επετέθησαν στα γραφεία της Ρήξης.

Αμφισβητώ ότι αυτές οι ενέργειες έχουν οποιαδήποτε σχέση με τον αναρχισμό. Το κάψιμο μιας εφημερίδας ή ενός βιβλιοπωλείου δεν είναι μια οποιαδήποτε βίαιη ενέργεια οπότε θα το συζητούσαμε σε διαφορετική βάση. Είναι πράξη που ταιριάζει σε θρησκευτικούς ή πολιτικούς σκοταδιστές κατόχους της μιας και μοναδικής αλήθειας εχθρούς της ελευθερίας και υπέρμαχους της καταπίεσης των λαών. Τι σχέση έχουν οι αναρχικοί με τέτοιες πρακτικές; Ο αναρχισμός εγγυάται τις ατομικές και πολιτικές ελευθερίες ακόμη και των χειρότερων αντιπάλων του.

«Δεν είμαι πραγματικά ελεύθερος παρά μόνο όταν όλα τα ανθρώπινα όντα που με περιβάλλουν είναι εξίσου ελεύθερα» (Μπακούνιν: Θεός και κράτος).

Αν λοιπόν οι αναρχικοί σήμερα δεν ανέχονται εχθρικές εφημερίδες και βιβλιοπωλεία αναρωτήθηκες τι θα γινόταν αύριο αν οι αναρχικοί γίνουν μια ασιόλυγη δύναμη;

Επαναστατική τρομοκρατία; Σφαγές αντιπάλων και γιατί όχι διαφωνούντων ομοϊδεατών; Εκεί οδηγεί αυτή η λογική συνεχώς επαληθευμένη ιστορικά. Τότε συμπαθέστατε αρθρογράφε θα σου απαντήσω «αν για να νικήσουμε θα έπρεπε να στήσουμε κρεμάλες στις πλατείες εγώ θα προτιμούσα να ήμουνα με το μέρος των νικημένων» (Μαλατέστα: Για την επαναστατική τρομοκρατία).

Σου γνωστοποιώ ότι στην επαναστατημένη Ουκρανία των Μαχνοβιτών σε κατάσχεση του πιο σκληρού εμφύλιου πολέμου ενάντια στους λευκούς και στους κόκκινους εκδίδονταν ελεύθερα ανάμεσα σε άλλες μια δεξιά και μια αριστερή εφημερίδα των σοσιελευθερωτών και μια των μπολσεβίκων σαφώς εχθρικές προς τον αναρχισμό. Αυτό γιατί πίστευαν ότι «η κατάργηση της ελευθερίας του λόγου και του τύπου δεν θίγει μόνο θεωρητικά την ελευθερία αλλά πλήττει κατευθείαν τα θεμέλια της επανάστασης». (Μπεργκμαν: Το αλφαβητάρι του αναρχισμού)

Μια εφημερίδα λοιπόν εκφράζει χιλιάδες αναγνώστες της που καλώς ή κακώς γουστάρουν να τη διαβάζουν. Τέτοιοι είδους ενέργειες πρέπει να εγκαταλειφθούν σαν ξένες προς τον αναρχισμό ως προϋπόθεση για οποιαδήποτε μελλοντική συνεργασία όλων των αναρχικών τά-

σεων. Κατηγορείς τις αναρχικές ομάδες που διαφώνησαν ανοικτά μέσα στον χώρο αλλά και μέσω του τύπου ότι έτσι εξυπηρετούν την ασφαλίστικη κρατική λογική.

Θαυμάσια: Πού 'σαι Στάλιν να δεις τα εγγόνα σου. Καταξιωμένοι σύντροφοι με υπεύθυνες απόψεις και πολύχρονη δράση κατηγορούνται σαν προβοκάτορες γιατί όχι και χαφιέδες με φοβερή ευκολία. Αυτό είναι το νέο ήθος, η νέα ποιότητα σχέσεων που πρέπει να χαρακτηρίζει συντρόφους. Ποιά κανάλια συντροφικής επικοινωνίας έχουν παραμείνει ακόμα για μια έσω του χώρου κριτική όταν οι απόψεις αντιμετωπίζονται με λασπολογία και τα επιχειρήματα με απειλές ή ξυλοδαρμούς; Ποιά συζήτηση όταν υποβάλλεται ή αναζητείται η βία για τη βία και η σύγκρουση για τη σύγκρουση; Η επαναστατική πάλη υποβιβάζεται σε ένα ιδιωτικό πόλεμο μερικόν με την αστυνομία μακριά και πέρα από την κοινωνία ενώ πανεύκολη η υπερεπαναστατική κριτική από τους χτεσινούς αναρχικούς και αυριανούς μικροαστούς ενάντια σε όποιον καταγγέλει τον εκφυλισμό. Θα ήθελες να μιλήσουμε για τα χάλια των σχέσεων και τη στειρότητα των ιδεών που μαστίζει το χώρο; Μήπως για τους πολλούς που έχουν μπερδέψει τον αναρχισμό με χιλίες άλλες ξένες θεωρίες;

Μην αφορίζεις τη χρησιμοποίηση του αστικού τύπου γιατί όπως ξέρεις και η Αναρχική Δράση αυτόν χρησιμοποίησε και όχι τα περιοδικά ή τις εφημερίδες του χώρου.

Όχι συμπαθέστατε αρθρογράφε παρόμοιες ενέργειες όπως της Αναρχικής Δράσης σπρώχνουν ακόμα περισσότερο τον αναρχικό χώρο στο περιθώριο ενώ ερωτοτροπούν επικίνδυνα με την ιδεολογία του αντάρτικου πόλης, ιδεολογία σαφώς εχθρική με τον αναρχισμό, ιστορικά αποτυχημένη και διεθνώς αποκτηνυμένη από το σύνολο του αναρχικού κινήματος.

Μην ξεχνάς ότι όπου ακολουθήθηκε τέτοιος δρόμος γέμισαν και δεν άδειασαν οι φυλακές από πολιτικούς κρατούμενους, οι κοινωνίες συντηρητικοποιήθηκαν, τα διάφορα κινήματα παρέλυσαν, η καταστολή γενικεύθηκε. Δουλειά των αναρχικών είναι να λειτουργούν καταλυτικά μέσα στην κοινωνία και στις συνειδήσεις προωθώντας την ατομική και συλλογική εξέγερση, την αυτοοργάνωση και την ενσυνείδητη πράξη των ίδιων των ανθρώπων για τη χειραφέτηση τους και όχι να οικειρούν την αδράνη τους και να υποκαθιστούν τη δράση τους σαν μανιασμένοι εκδικητές. Η απάντηση του αναρχικού χώρου στη συνεχιζόμενη καταστολή πρέπει να είναι συλλογική με όλους όσους αρνούνται τον αυταρχισμό. Αυτό προσπαθήσαμε τότε οι περισσότεροι μέσα από τις φυλακές και δεν μπορεί να ισχυρίζεται η Αναρχική Δράση και όποιος άλλος ότι ξέρει καλύτερα από μας τους ίδιους το συμφέρον μας.

Η απελευθέρωση της Ιατροπούλου και η αποκάλυψη της σκευωρίας αποδεικνύουν τον ισχυρισμό μου. Το κράτος επιδιώκει να σπρώξει τους αναρχικούς στην τρομοκρατία γιατί είναι ένα μέτωπο που το ξέρει καλά και έχει τη νίκη εξασφαλισμένη. Ένα μέτωπο που αν δεν υπήρχε θα έπρεπε να εφευρεθεί. Ας μην του κάνουμε τη χάρη.

Με την ελπίδα μιας σοβαρής απάντησης Βασίλης Μαγκκαναδέλλης

1. Μια «σοβαρή» απάντηση θα δίνονταν, ίσως, σε κάποιον που θάβαζε προβλήματα και θα υποστήριζε απόψεις στηριγμένες σε κάποια βάση, π.χ. του αναρχικού κινήματος, κι όχι σε ηθικοχριστιανικές φιλοσοφικές/δοξασίες. Και τι άλλο από λαϊκίστικες δοξασίες και μάλιστα χρησιμοποιούμενες από κάθε είδους εξουσιαστές οι απόψεις περί «κοινής γνώμης», «καουμπόκων ενεργειών» χρήση όρων όπως «τρομοκρατία» (από ποιον ενάντια σε ποιον); ή εκφράσεων όπως «ποτέ δε κτίζεις μια νέα κοινωνία πάνω στο μίσος, στο αίμα και στη βία». Αυτά αγαθέ μου Βασίλη, ταιριάζουν σε φιλελεύθερους χριστιανούς κι όχι σε αναρχικούς. Και είναι αλήθεια ότι όπως υποστήριζες «με θέρμη» στοιχεία από τις απόψεις μου, πριν λίγα χρόνια, δε θα μούκανε εντόπιση νάσαι απ' αυτούς τους «χτεσινούς αναρχικούς και αυριανούς μικροαστούς ενάντια σε όποιον καταγγέλει τον εκφυλισμό.»

Γιατί τι άλλο από εκφυλισμό δηλώνουν οι πα-

ράπάνω απόψεις που αναφέρεται και τα περί «Στάλιν», «Θρησκευτικούς ή πολιτικούς σκοταδιστές» βρίσκοντας την αναρχική παράδοση, συλλήβδην. Αγαθέ μου, οι αναρχικοί σ' όλη την μακρόχρονη ιστορία τους, εκδικήθηκαν τους εχθρούς του αναρχικού κινήματος, κρέμασαν και εκτέλεσαν, τους εχθρούς της επανάστασης και ιδίως τους «χειρότερους αντίπαλους» και βέβαια όχι τους προσωπικούς τους αλλά τους ταξικούς.

2. Το τσιτάτο του Μπακούνιν είναι εκτός τόπου και φαίνεται ότι δε καταλαβαίνεις ότι διαβάξεις ή επίτηδες χρησιμοποιείς ότι σε συμφέρει για να τεκμηριώσεις τις απόψεις σου, γιατί ο Μιχαήλ κάνει κριτική στη λεγόμενη «ελεύθερη» κοινωνία του καπιταλισμού κ.λ.π. κ.λ.π.

3. Καλέ μου, τι άλλο είναι η Επανάσταση παρά η τρομοκρατία, που ασκεί ο ένοπλος εκμεταλλευόμενος καταπιεσμένος λαός ενάντια στους χτεσινούς εξουσιαστές του και στους μισοφόρους τους ή μήπως ο δρόμος που πάει για τις Βαστίλες θάνατ σπαρμένους με λουλούδια και στο τέλος θα περιμένουν οι εξουσιαστές το λαό μ' ανοιχτές αγκάλες για να συμφιλιωθούν και να γιορτάσουν μαζί του τη νίκη της ελευθερίας και το τέλος της εξουσίας τους;

4. Το παράδειγμα των Μαχνοβιτών είναι ατυχές γιατί γνωρίζεις ότι οι σοσιαλεπαναστάτες και οι Μπολσεβίκοι στη περίοδο του «πιο σκληρού εμφύλιου πολέμου ενάντια στους λευκούς και τους κόκκινους» οι μεν δεύτεροι ήταν σύμμαχοι στον αγώνα ενάντια στους λευκούς, οι δε πρώτοι ενάντια και στους κόκκινους. Γιατί δε μας λες αν εκδίδονταν την ίδια περίοδο καμιά τσαρική εφημερίδα; Και γιατί δε μας λες για τη περίφημη συνάντηση των Μαχνοβιτών με τα στρατεύματα του εξωμότη Πετλιούρα, όπου ο Μαχνο τον εκτέλεσε δημοσίως κατηγορώντας τον μπροστά στους χιλιάδες στρατιώτες του; Ατομική ή επαναστατική τρομοκρατία είναι αυτό Βασίλη μου; Καλά θα κάνεις να διαβάσεις πάλι την ιστορία του αναρχικού κινήματος, όχι για να τεκμηριώσεις τις χριστιανοφιλελεύθερες απόψεις σου, αλλά για να δεις αν μπορεί ακόμα να θεωρείς τον εαυτό σου αναρχικό.

5. Επίσης καλό θάνατ να διαβάσεις επιμελώς και το σχετικό άρθρο Η ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, της Δοκιμής που κρατάς, όσο και την προηγούμενη απάντησή στο γράμμα σου. Για να πάψουμε να μπερδεύουμε την αναρχική θεωρία με «χιλίες άλλες ξένες θεωρίες» όπως το χιπισμό, τον χριστιανισμό κι άλλες ηθικοσοσιαλιστικές μαρξίσουσες, στην πλειοψηφία τους, και μάλιστα των σύγχρονων αναθεωρητών του μαρξισμού κ.λ.π.

«Ο συμπαθέστατος αλλά με αντιπαθείς (πλην όμως αναρχικές) απόψεις συντάκτης της ΔΟΚΙΜΗΣ»

Υ.Γ.: Με την ελπίδα μιας μελέτης προσεκτικότερης της αναρχικής πρακτικής και θεωρίας, χωρίς εκλεκτικισμούς στηριγμένους σε προσωπικές φοβίες και τραύματα.

Προς «Δοκιμή» Ο λόγος που γράφω αυτό το γράμμα είναι σύντομος, και απλός.

Γράφω για λόγους συνείδησης. Ποτέ δεν πήγα φυλακή, ποτέ δεν βασανίστηκα, τουλάχιστον όχι σωματικά. Γιατί πνευματικά και ψυχικά δηλητηριάζομαι καθημερινά όσο πιο πολύ γίνεται. Φροντίζει η «κοινωνία» μας γι' αυτό. Αυτή και όλο το χαφιεδότσουρμό της μαζί.

Είναι απαίσιο να θες να μιλήσεις και να σου κλείνουν το στόμα. Είναι εγκληματικό να μην σ' αφήνουν να εκφράσεις τους φόβους και την αγωνία σου. Μια αγωνία που σε πνίγει όπως και η μυρδιά από τα βρώμικα στόματά τους, και η γλίτσα από τα βρώμικα χέρια τους. Αυτά τα χέρια που άγγξαν τα παρθένα κρίνα της νιότης μας και μας έκαναν έρμια της υποχθόνιας βούλησής τους.

Μας απαγορεύουν να μιλάμε. Μας ειρωνεύονται όταν κρατάμε τις εφημερίδες που μας εκφράζουν. Μας χτυπάνε όταν επιμένομε. Και ψάχνω «μικρή» ανάμεσα στους «μεγάλους» να βρω τη δημοκρατία που μου τάξαν. Και αργότερα ψάχνω να βρω

την ευτυχία του νάσαι άνθρωπος. Και αντί γι' αυτά βρίσκω μόνο απάτη φόβο και κακία.

Κάποτε φοβόμουν να κρατήσω αναρχική εφημερίδα. Φοβόμουν να μιλήσω. Τώρα όμως δεν με νοιάζει. Θα κάνω οτιδήποτε, για να δώσω ζωή, στα νεκρωμένα κύτταρα του μυαλού μου. Και θα πάρω εκδίκηση. Για όσα μου πήραν. Για όσους βασάνισαν. Για όσα ψέμματα είπαν. Για ότι έκαναν και κάνουν. Κι έτσι πρέπει να κάνουν όλοι. Είχατε τόσο δίκιο, όταν γράψατε ότι: μόνο με τον αγώνα θα πάρουμε το μέλλον μας πίσω. ΚΑΙ ΘΑ ΤΟ ΠΑΡΟΥΜΕ.

Είναι τόσο άδικο αυτός ο κόσμος να καταστραφεί, επειδή κάποιοι, μια χούφτα άνθρωποι, θέλουν να κατακτήσουν τα πάντα και να τ' αφήσουν να στροβιλίζονται στην υπερκαταναλωτική βλακεία τους. Το θέμα όμως είναι πως θα πείσουμε τους υπόλοιπους.

Φιλικά Α.Α.

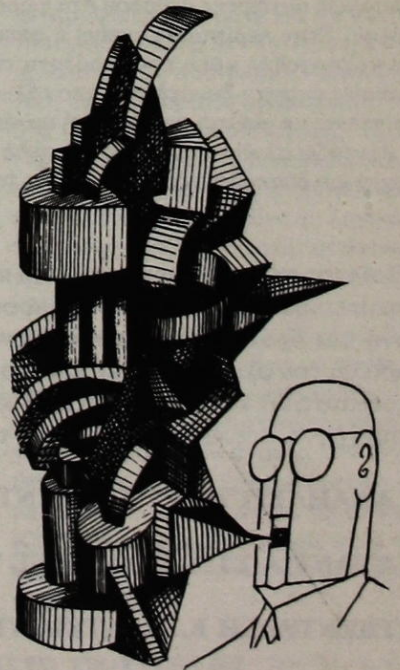
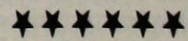

Γεια σας φίλοι μου,

Είναι στιγμές που νιώθω τον εαυτό μου σαν μια ορολογιακή βόμβα έτοιμη να εκραγεί αν μόλις αγκιχτεί το κατάλληλο της κουμπί. Πνίγομαι θέλω να επαναστατήσω ενάντια σ' όλα όσα με πνίγουν σ' όσα καταπατούν κάθε έννοια δικαιοσύνης θέλω να επαναστατήσω ενάντια σ' αυτή την κολοκοινωνία σ' αυτό το κολοκράτος νόμος στους φραγμούς στις φυλακές και στην μπατσοκρατία τους. Θέλω να κάνω πολλά πάρα πολλά τόσα πολλά που τελικά μπερδεύομαι δεν κάνω τίποτα γιατί δεν ξέρω από που να αρχίσω τι να πρωτοκάνω τι να αποτινάξω απ' αυτό το κράτος φυλακή αυτό το κράτος πνίχτη. Νιώθω τεράστιες αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια μου, συχνά ασφυκτώ μου κόβεται η ανάσα απ' όσα βλέπω απ' όσα ξέρω απ' όσα γίνονται σάπια και άδικα. Θέλω να ξετινάξω όσους ενισχύουν καλύπτουν και αποσωπούν τους χτηνώδεις και εγκληματικούς μηχανισμούς αυτού του κράτους τέρας —αυτού του κράτους Λερναία ύδρα θέλω να το παίξω Ηρακλής να κόψω τα κεφάλια του να μη μπορεί να μας δολοφονεί να μας εξουσιάζει να μας δυναστεύει να αφήσει να μας ελευθερώσει να ζει χωρίς χειροπέδες χωρίς εξοντωτικό ασφυκτικό κλοιό καθααρμάτων γύρω του να ζούμε χωρίς εξουσία.

Ζήτη η Αναρχία Λευτεριά στους φυλακισμένους συντρόφους μας.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία Νίκος ή Γουλφ από Χαλκίδα.

ΑΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΥΡΑ ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ, ΤΟΤΕ ΝΑ ΤΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΜΑΥΡΟΚΟΚΚΙΝΑ!!!

1 — Άνεμος «ανανέωσης» πνέει εδώ και λίγους μήνες στα στρατόπεδα του ΕΒΡΟΥ. Με βάση την αλλαγή του στρατηγού (μας έφεραν «σοσιαλιστή») άρχισαν προσπάθειες «εκ των έσω» για τη «βελτίωση της κατάστασης στον στρατό και της επαφής του με τον λαό». Συνομιλίες του στρατηγού με τους οπλίτες, χειραφίες, χαμόγελα, υποσχέσεις για βελτιώσεις, προτροπές για τη δημιουργία επιτροπών στίσης, για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης, για εκδημοκρατισμό, για τη σύσφιξη των σχέσεων λαού στρατού. Ο Νέος στρατηγός φαίνεται αποφασισμένος να αλλάξει το πρόσωπο του στρατού. (Τι σόι πασόκος είναι!) Μέχρι και ροκ συγκροτήματα έφερε για την επιτυχία αυτής της προσπάθειας κατά τον εορτασμό της απελευθέρωσης της πόλης από τους «αδίστακτους και αιματόφιλους τούρκους». Και όχι ό,τι λάχει. Τους ΣΩΚΡΑΤΕΣ έφερε ώστε να γαμίσει το δημοτικό Θέατρο με νέους. Η συναδέλφωση λαού — στρατού πρέπει να γίνει πράξη.

Βλέπετε το ΓΕΣ, η κυβέρνηση και η εξουσία γενικά την ξέρουν τη δουλειά τους. Τον τελευταίο καιρό ένα μεγάλο ρεύμα αμφισβήτησης έχει αρχίσει να κλονίζει τις «ιερές αξίες του έθνους» στα νεολαιίστικα στρώματα. Ακόμα και στον ακριτικό και υπο στρατιωτική κατοχή νομό μας (η Αλεξανδρούπολη τον Χειμώνα είναι ένα τεράστιο ΚΑΨΙΜΙ) η αμφισβήτηση αυτή άρχισε να φαίνεται και να γίνεται αισθη-

τή στους στρατιωτικούς κύκλους, (από το δούλεμα στους μεμονωμένους στρατιωτικούς στις διάφορες εθνικές ή θρησκευτικές φιέστες έως και το μαζικό ειρωνικό χειροκρότημα κατά τις απογευματινές παρελάσεις για το κατέβασμα της σημαίας όταν τα αγήματα περνούν από ροκ στέκια. Άσε που δεν υπάρχει στρατιώτης εδώ που να πει κάτι το θετικό για το στρατό και ας του έκαναν επί είκοσι χρόνια το κεφάλι καζάνι για να ασπαστεί τις «εθνικές αξίες»).

Προτού λοιπόν πάρει ο στρατός την κάτω βόλτα οριστικά στα μέρη μας, άρχισαν οι κινήσεις για τη δημιουργία ενός φιλελεύθερου και δημοκρατικού προσώπου, ώστε να σταματήσει η αμφισβήτηση που γεννιόταν από τον ολοφάνερο μέχρι τώρα παραλογισμό και την καταπίεση του στρατού. Είναι γνωστή αυτή η τακτική του συστήματος.

Όμως το σύστημα δεν θα είναι πάντα ο νικητής. Και ας βγάξει λόγους ο στρατηγός στις συναυλίες του προσπαθώντας να μεταπείσει, να σώσει τις «αξίες» τους (δημοκρατικές τώρα πλέον).

Ακόμα νιώθουμε εκίνη την άγρια ηθονή από την στιγμή που είδαμε τα πρόσωπά τους να κατσουφιάζουν, να επιζητούν κρυψώνα, όταν αντί για αυτό που περίμεναν από τη συναυλία πήραν αυτό που τους άξιζε. Κοροϊδίες, ειρωνικά βλέμματα, «τυχαία» σκουπήματα, μαζικό γιουχάισμα. Αν δεν είμασταν σίγουροι ότι αυτοί οι πληρωμένοι φονιάδες έχουν χάσει κάθε αίσθημα, θα λέγαμε ότι ήταν έτοιμοι να κλάψουν. Θα το θυμούνται αυτό το ρεζιλίκι.

Καλά να είναι οι άνθρωποι (για να τους

χαλάσουμε εμείς), διασκεδάσαμε με τα χάλια τους!!!

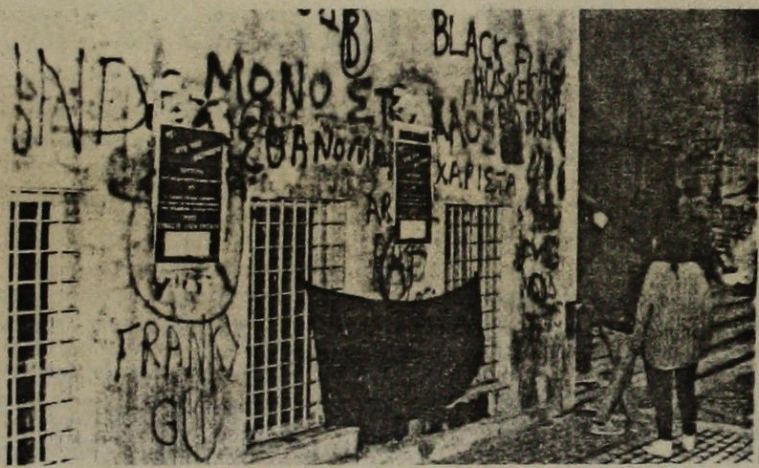
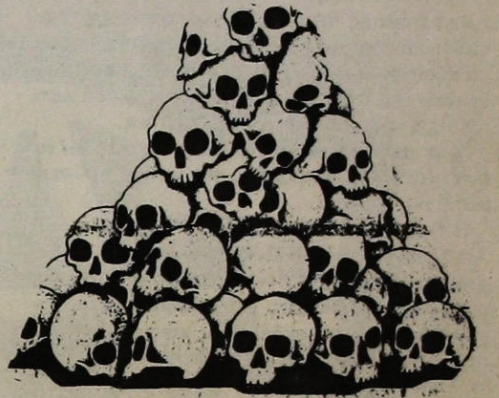
2 — Εδώ και αρκετό καιρό ο Δήμος της πόλης μας άρχισε να αναπλάθει τα δυο πάρκα που έχουμε. Μια ανάπλαση που δεν θα ήταν καθόλου άσχημη αφού με τα κιόσκια τα καθίσματα τις κούνιες κ.τ.λ. που τοποθέτησε χωρίς μάλιστα το φρικτό τετραγωνισμό των παρτεριών και το πολύ μετόν που βλέπουμε σε άλλα πάρκα, τα πάρκα θα γίνονταν πιο λειτουργικά και προσιτά, στον κόσμο και κυρίως στις ...νυχτερινές διεργασίες. Και φυσικά εννοούμε τα ερωτικά παιχνίδια καθώς και τα διάφορα ξεσπάσματα όταν χλιοκαταπιεμένοι από την καταναλωτική τυποποιημένη διασκέδαση βρίσκουμε διέξοδο στο σκοτεινό πάρκο με μύρες και κιθάρες.

Όμως ενώ όλα γίνονταν όμορφα και η άνοιξη μας βρήκε μέσα σ' αυτά, έγινε το προβλεπόμενο: Μια μέρα είδαμε τα πάρκα αγνώριστα: Φωτισμένα. Δεκάδες φωτα και προβολείς. Τόσο φως που και η πιο σκοτεινή νύχτα έμοιαζε με Λαμπρή, Εθνική φιέστα ή το ελάχιστο με σούπερ μάρκετ. Ούτε μια σκοτεινή γωνιά δεν απέμεινε. Τα πάντα υπο το φως και την παρακολούθηση τυχαίων περαστικών και όχι. Οτιδήποτε γίνονταν μέσα ήταν υπό έλεγχο και φυσικά υπο κοινωνική καταστολή. Η νέκρωση των πάρκων ήρθε αμέσως.

Αλλά η πρόκληση αυτή του κράτους δεν έμεινε αναπάντητη. Ο κόσμος φαίνεται αποφασισμένος να ξεναγυρίσει στα πάρκα. Από την πρώτη κιόλας μέρα άρχισε ο ...κλεφτοπόλεμος!! Στην αρχή (νεολαίοι)

και μετά τα εξαγριωμένα ζευγάρια, μόλις ήταν σίγουροι ότι δεν τους έβλεπε κανείς ...«επιτίθοντο» (!!!) στα φώτα. Δύσκολη δουλειά βέβαια με τόσο φως αλλά και με το συνθετικό πλαστικό να είναι σχεδόν άθραυστο, όμως τα πρώτα αποτελέσματα άρχισαν να φαίνονται (ή καλύτερα να μη φαίνονται!!!). Μέχρι τώρα έχει καταστραφεί το 30% του φωτισμού...

3 — Οι ΚΝΙΤΕΣ ανέλαβαν να σβήνουν χωρίς συγχρόνας να γράφουν από πάνω (...) τα αναρχικού-ανατρεπτικού περιεχομένου συνθήματα στους τοίχους της πόλης μας. Θερμά ευχαριστήρια και συγχαρητήρια εκ μέρους της τοπικής ΕΠΕΝ, της νομαρχιακής επιτροπής ΠΑΣΟΚ, της ΟΝΝΕΔ, των οργάνων ασφαλείας και λοιπών χαφιέδων. Έτσι αποδεικνύεται ότι δίκαια έχει θέση στο κοινοβούλιο και τους υπόλοιπους «δημοκρατικούς Θεσμούς».

Διαμαρτυρόμενοι για τη συλλήψη των αναρχικών αδελφών Δαυίδ και Αποστόλη Κωνσταντίνου, αναρχικοί της Λάρισας πραγματοποίησαν χθες σιωπηρή συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο στενό του Δικαστικού Μεγάρου όπου και ανάρτησαν πανώ.

Σε ανακοίνωσή τους οι αναρχικοί τονίζουν πως πρόκειται για μιά νέα σκευωρία του κράτους που προσπαθεί να χτυπήσει τους αγωνιστές της λαϊκής επανάστασης.

Καλούν επίσης το λαό της Λάρισας να ξεφύγει από τον εφησυχασμό και να αντισταθεί στο κράτος που προσπαθεί να καταστείλει κάθε φωνή ενάντια στην κυρίαρχη ιδεολογία.

ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΥ — ΜΠΟΥΚΕΤΣΙΔΗΣ — ΚΩΤΣΟΥ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΥΩΡΙΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Η τρομοκρατία του κράτους ενάντια σε ανατρεπτικές ιδέες και ταυτόχρονα σε πρόσωπα που αγωνίζονται να τις πραγματώσουν εκσυγχρονίζεται σύμφωνα με την πρόθεσή του να ελέγξει και να κυριαρχήσει ολοκληρωτικά μέσα στις ζωές μας. Δε φτάνουν οι «επιχειρήσεις αρετής» (Εξάρχεια) οι δολοφονίες (Καλτεζάς, Μαυροειδής) και οι ξυλοδαρμοί από τα ΜΑΤ - ΜΕΑ, η καταστολή του εργατικού κινήματος με αντεργατικούς νόμους, οι επιστρατεύσεις των απεργών, ο εκσυγχρονισμός του φακελώματος με το ΕΚΑΜ, τώρα και μια άλλη μέθοδος — αυτής της σκευωρίας — έρχεται να συμπληρώσει τον κατασταλτικό μηχανισμό του κράτους.

Μετά τις γελοίες κατηγορίες ενάντια στην Κ. Ιατροπούλου, τον Μπουκετσίδα και την Κώτσου που έπεσαν στο κενό, η σκηνοθεσία των αδικημάτων που δημιουργήσε το κράτος ενάντια στον αγωνιστή Δαυίδ Κωνσταντίνου — γνωστό για τη δράση του ενάντια στο κράτος και στην ταξική κοινωνία — μας αποκαλύπτει τη διάθεση του κράτους να εξουδετερώσει κάθε αντίσταση.

Είναι συνηθισμένη τακτική της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών των προηγμένων καπιταλιστικών χωρών να διώκουν αγωνιστές με προκατασκευασμένες από τους ίδιους κατηγορίες, (τοποθέτηση ναρκωτικών ή όπλων σε σπίτια και οχήματα κ.λ.π.). Η εισαγωγή αυτής της μεθόδου στη χώρα μας έγινε με τη σκευωρία ενάντια στην Ιατροπούλου. Στην περίπτωση εκείνη η απειρία της ΕΛ.ΑΣ. σχετικά με το νέο αυτό «τρόπο» καταστολής και η προχειρότητα της εφαρμογής του, τους οδήγησε σε αντιφάσεις οι οποίες έκαναν δυνατή την αποκάλυψη της βρώμικης προβοκάτσιας. Στην τωρινή περίπτωση με μια πιο προσεχτική οργάνωση της σκευωρίας κατάφεραν να την κάνουν να φαντάζει αληθινή. Το γεγονός αυτό καθιστά το ξεσκεπάσμα των στημένων κατηγοριών πιο δύσκολο, εξασφαλίζοντας την επιτυχία ανάλογων επιχειρήσεων στο μέλλον.

Πολίτες ας ξεφύγουμε από την παθητικότητα και τον εφησυχασμό και ας ενεργοποιηθούμε ενάντια στην προσπάθεια του κράτους να καταστείλει κάθε φωνή και δραστηριότητα που ξεφεύγει από την κυρίαρχη ιδεολογία, και να επιβάλει τον ολοκληρωτικό έλεγχο του στην κοινωνία και ειδικότερα στο πιο ριζοσπαστικό και επαναστατικό κίνημα που έχει να επιδείξει η ιστορία και η σύγχρονη κοινωνία, το κίνημα του Αναρχισμού.

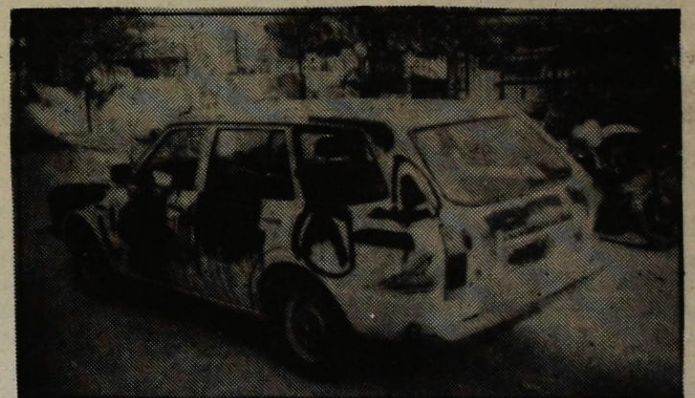
— ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΜΑΣ

— ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΣΚΕΥΩΡΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ Κ. ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΡΙΤΗ 28/4 7.00 Μ.Μ.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΑΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Σ' αυτή την άθλια κατάσταση (φωτογραφία), κατόρθωσαν άγνωστοι, το αυτοκίνητο του κ. Ι.Δ. Αναστασάκη, Λυκαυρόρη και συνεργάτη των «Χ.Ν.». Με μπιγιάδες και άλλες χημικές ουσίες κατέστρεψαν, στην κυριολεξία, τις εξωτερικές επιφάνειες του αυτοκινήτου του. Ένας πολίτης, που τους νόμους και το κράτος σέβεται, θύμα της μανίας ελάχιστων ανθρώπων που στο σκοτάδι δρουν και κρύβονται. Ένα ακόμη ανησυχητικό μήνυμα μέσα στη μικρή, σχετικά, χανώπικη κοινωνία, όπου η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών έχει αρχίσει να χάνει τον ύπνο της από τη δράση των ολίγων (διαρρήκτες, θιαστές, καταστροφείς και άλλοι).

Το αυτοκίνητο, όταν δέχτηκε την... επίθεση (γύρω στα μεσάνυχτα της Δευτέρας προς την Τρίτη), των αγνώστων, ήταν σταθμευμένο έξω από το σπίτι του κ. Αναστασάκη.

ΧΑΝΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ 20/5/87

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ—ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Συνάδελφοι, συναδέλφισσες πριν λίγες μέρες συνέβηκε ένα γεγονός που δείχνει πραγματικά ποια είναι η εξουσία και πως αντιμετωπίζει αυτούς που οργανωμένα προσπαθούν να αντισταθούν. Ένας μικροπομπός τοποθετημένος κρυφά μέσα σε γραφεία εφημερίδας (ΔΟΚΙΜΗ), παρακολουθούσε από καιρό τα πάντα όσα γινότουσαν μέσα εκεί. Ανακαλύφθηκε τυχαία από τους ανθρώπους που εργαζόταν στην εφημερίδα, δημοσιεύτηκε «αθόρυβα» και όχι σε όλες τις εφημερίδες και γενικά το θέμα δεν πήρε την έκταση που έπρεπε να πάρει. Ίσως το πιο πιθανό γιατί η εφημερίδα δεν ανήκει σε κανένα κόμμα, δεν έχει πλάτες, και εκφράζει αντιλήψεις απαγορευμένες και επικίνδυνες για τον κάθε εξουσιαστή — κεφαλαιοκράτη και τους λακέδες του. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δηλώνει ότι δεν έχει ανάμειξη καμμία αρμόδια υπηρεσία, φαίνεται ότι ο πομπός μπήκε μόνος του..... Είναι δικαίωμα κάθε πολίτη να εκφράζει και να προπαγανδίζει ελεύθερα τις ιδέες του. Καταδικάζουμε κάθε προσπάθεια από οποιονδήποτε εξουσιαστή που αποβλέπει στην τρομοκράτηση και περιθωριοποίηση ανθρώπων που αγωνίζονται για μια άλλη μορφή κοινωνίας.

ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΣΕ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ στους απεργούς πείνας Δ. και Τ. Κωνσταντίνου που συνελήφθησαν, όχι για τους λόγους που επικαλείται το κράτος και η αστυνομία του, αλλά για τις ιδέες τους και την πολιτική και κοινωνική τους δράση.

Μια ακόμα μεθοδευμένη σκευωρία του κράτους ενάντια στην αγωνίστρια δικηγόρο Κ.Ιατροπούλου παίρνει καινούριες διαστάσεις, μετά το ένταλμα σύλληψης που εκδόθηκε εναντίον της. Εμείς οι δάσκαλοι απαιτούμε την απελευθέρωσή τους, και υποσχόμαστε ότι θα συμπαρασταθούμε με κάθε τρόπο και μέσο στον κοινό αγώνα μας.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΨΟΥΝ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑΖΟΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΟΜΑΔΑ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

Απογραφή 1987 στη Δυτ. Γερμανία

Αρχίζοντας από τα μέσα του Μάη, θα γίνει μια καινούργια προσπάθεια απογραφής του πληθυσμού στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Δυτικό Βερολίνο.

Η απογραφή δεν είναι απλά μια καταμέτρηση, αλλά περιλαμβάνει και ερωτήσεις που στοχεύουν στη δημιουργία μιας σύνθετης και λεπτομερούς χαρτογράφησης κοινωνικών δομών, τρόπων ζωής, μόρφωσης, στη δημιουργία εν ολίγοις του διαφανούς» και συνεπώς απόλυτα ελεγχόμενου πολίτη. Οι απαντήσεις στο ερωτηματολόγιο είναι υποχρεωτικές και η άρνηση επιφέρει ποινικές κυρώσεις.

Ένα ερωτηματολόγιο σε τέτοια κλίμακα, θα δώσει τη δυνατότητα στους κυβερνώντες να αναγνωρίζουν και να καταπνίγουν κάθε αντίσταση των ανθρώπων στα αρχικά της ακόμα στάδια, ενώ οι ρίζες του βρίσκονται πίσω, στην εποχή του ναζισμού.

Με την άνοδο των χιτλερικών στην εξουσία το 1933, άρχισε και η χρυσή εποχή των γερμανικών στατιστικών. Οι ναζιστές χρειάζονταν αξιόπιστα δεδομένα, ώστε να προετοιμάσουν κατάλληλα τα σχέδιά τους.

Η πρώτη έρευνα σε μεγάλη κλίμακα ήταν η απογραφή της 16 Ιούνη του 1933, που ήταν βασισμένη σε μια «λίστα νοικοκυριών» (Haushaltungsliste), έναν πρόδρομο του σημερινού «καταλόγου διαμονής» (melderegistr). Στόχος της απογραφής του '33 ήταν: προσδιορισμός των γεννήσεων που θα γίνουν από τις «βιολογικά αξιοποιήσιμες γυναίκες», επιβεβαίωση του πραγματικού αριθμού των ανέργων, ώστε να σχεδιαστεί η χρησιμοποίησή τους π.χ. σε περίπτωση πολέμου, απόκτηση των βασικών στοιχείων για τον ειδικό φάκελλο, που λειτούργησε από το 1934, για τους Εβραίους, τους τσιγγάνους και τα «αντικοινωνικά στοιχεία».

Το 1935 έγινε υποχρεωτική η κατοχή του «βιβλίου εργασίας» (arbeitsbuch), όπου υπήρχε ο κατάλογος των εργασιών που απασχολήθηκε ο εργαζόμενος. Από τότε, μόνο εργαζόμενοι που είχαν τέτοιο βιβλίο προσλαμβάνονταν, κι ένα αντίγραφο του βρισκόταν στα κέντρα έρευνας εργασίας, με αποτέλεσμα τη πλήρη καταγραφή της κατανομής εργασίας.

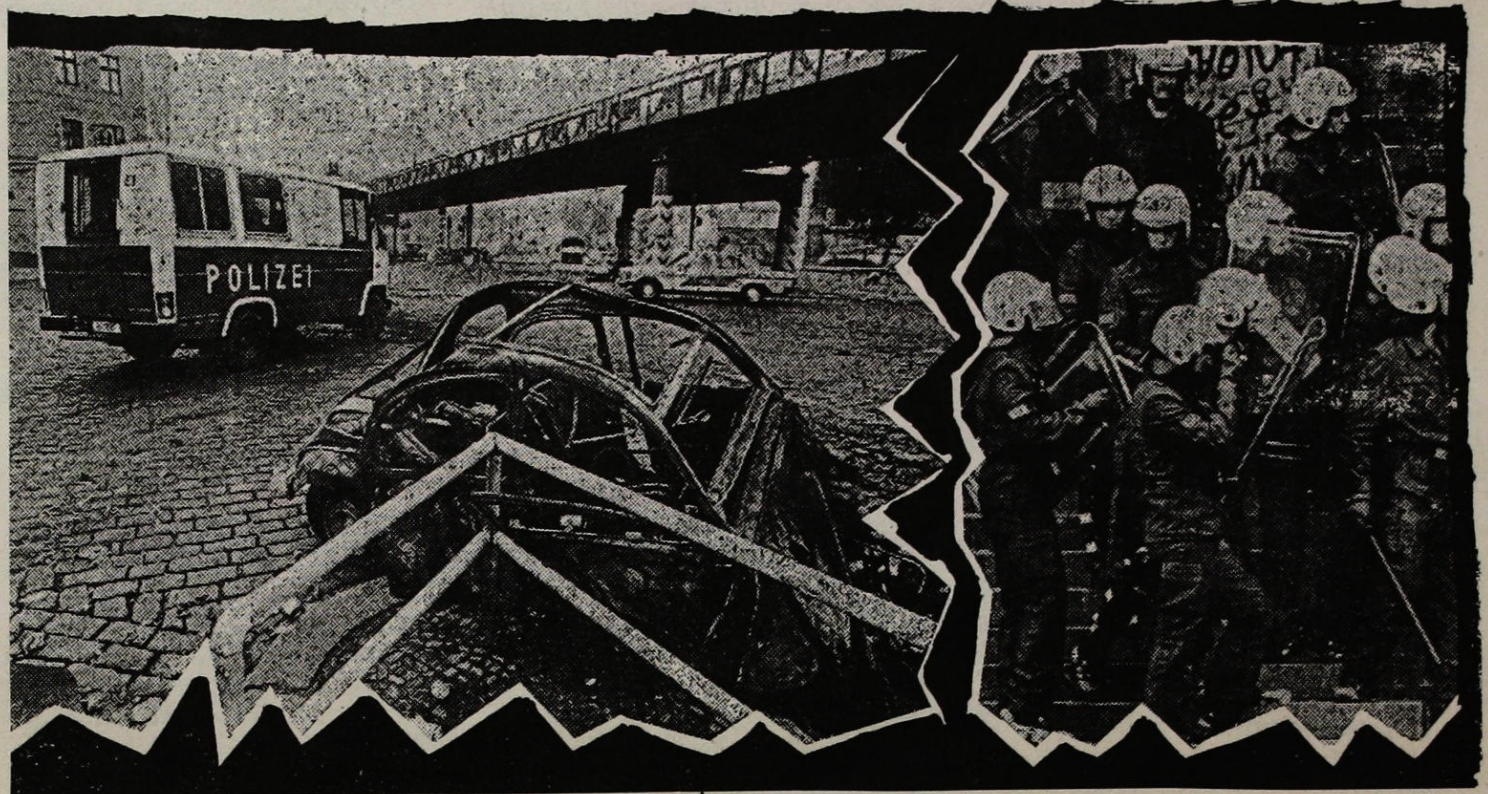
Το 1938 μπήκε σε ισχύ ο νόμος για την καταγραφή της διαμονής (reichsmeldegesezt), που υποχρεώνει κάθε πολίτη να δηλώνει αμέσως στην αστυνομία την αλλαγή κατοικίας, και που ισχύει μέχρι σήμερα.

Μέχρι την επόμενη απογραφή του 1939, ήδη όλοι ο πληθυσμός του «ράιχ» είχε καταγραφεί καρτελοποιηθεί το προσωπικό του γραφείου στατιστικών είχε διπλασιαστεί. Η απογραφή του 1939 περιλάμβανε ερωτήσεις για τη μόρφωση, τη στρατιωτική υπηρεσία, την υπηρεσία εργασίας (υπηρεσία ανάλογη της στρατιωτικής, που ήταν υποχρεωτική και όπου δε μπορούσε κάποιος να επιλέξει που θα εργαστεί), ερωτήσεις για την καταγωγή, που στόχευαν στη συλλογή των απαραίτητων πληροφοριών για την καταγραφή των Εβραίων και τον υπολογισμό των θέσεων εργασίας που θα απελευθερώνονταν με την εξόντωσή τους.

Με την έναρξη του πολέμου, είχαν καταγραφεί όσοι ήταν στις λίστες υποχρεωτικές εργασίας, είχε σχηματιστεί γραφείο αναφοράς του μηχανολογικού εξοπλισμού (amt für maschinelles bericht swesen) με στόχο τη βελτίωση της παραγωγής. Αυτό το γραφείο είχε στη διάθεση του τα πιο εξελιγμένα τεχνολογικά μέσα, που του διέθετε η IBM με συμβόλαια ενοικίασης. Από το 1942 η IBM μέσω Άμστερνταμ, προώθησε την βελτίωση των συστημάτων πληροφοριών των ναζιστών.

Τελευταίο σχέδιο των ναζιστών, που μόνο το τέλος του πολέμου σταμάτησε την εφαρμογή του ήταν η εισαγωγή ενός ατομικού αριθμού για κάθε πολίτη (ο σημερινός ελληνικός Ε.Κ.Α.Μ.).

Μετά το τέλος του πολέμου, η φασιστική παράδοση καταγραφής και ελέγχου

του πληθυσμού συνεχίστηκε ασταμάτητα μέχρι σήμερα. Ενώ ήδη είχαν γίνει τα βασικά και σημαντικότερα βήματα για το φακέλωμα, προστέθηκαν και νέα στοιχεία για να το ολοκληρώσουν. Ένα απ' αυτά ήταν η υποχρεωτική κατοχή ενός πρόσθετου ντοκουμέντου αναγνώρισης (personalausweis), που περιλαμβάνει την διαμονή, και που είναι απαραίτητο για το νοίκιασμα ενός σπιτιού, για το άνοιγμα ενός τραπεζιτικού λογαριασμού.

Από την εποχή της ακμής του φοιτητικού κινήματος στη δεκαετία του '60, και κατά τη διάρκεια των δραστηριοτήτων της ένοπλης αντίστασης στη δεκαετία του '70, η διάρθρωση και οι λειτουργίες της αστυνομίας τροποποιήθηκαν ριζικά. Η ΒΚΑ ομοσπονδιακή εγκληματολογική υπηρεσία, που προηγουμένα είχε περιορισμένα καθήκοντα, επεκτάθηκε για να αποτελέσει τελικά την κεντρική και ανώτατη υπηρεσία ερευνών, και να ενορχηστρώνει σήμερα την καταστολή κάθε είδους αντίστασης, κοινωνικής ή ατομικής αμφισβήτησης. Ο στόχος της: με τη μελέτη της κοινωνικής δυναμικής να μπορέσει να σχεδιάσει πολιτικά και αστυνομικά πλάνα που θα επιτρέψουν στο κράτος να δρα και να επεμβαίνει πρώτο αντί να αντιδρά απλώς στις κινήσεις της κοινωνίας ώστε να μπορεί να προβλέψει και να αποτρέψει κάθε είδους κοινωνική αντίδραση πριν ακόμα από τη γέννησή της. Ο πρώην αρχηγός της ΒΚΑ, Herold, είχε δηλώσει «Θεωρώ ότι κύριος στόχος της υπηρεσίας είναι να μπορέσει μέσω των ερευνών να διαπεράσει όλο το τεράστιο πληροφοριακό υλικό πάνω σε κάθε είδους παρεκκλίνοσα συμπεριφορά, που έχει ήδη συγκεντρωθεί».

Κυριολεκτικά κάθε πολίτης είναι κάπου καταγεγραμμένος και έτσι βρίσκεται στη διάθεση των κατασταλτικών μηχανισμών. Τα στατιστικά γραφεία καθώς και οι ιδιωτικές και κρατικές τράπεζες πληροφοριών τροφοδοτούν με στοιχεία τη ΒΚΑ και τις μυστικές υπηρεσίες πληροφοριών.

Η πρόσβαση των υπηρεσιών σε στοιχεία για τους πολίτες είναι δυνατή: στη τράπεζα πληροφοριών για τις συντάξεις (42 εκατομμύρια δεδομένα), στο ομοσπονδιακό γραφείο καταγραφής ιδιωτικών μέσων μεταφοράς (25 εκατομμύρια δεδομένα), στο κεντρικό γραφείο καταγραφής αλλοδαπών (5 εκατομμύρια), σε 11 ειδικές τράπεζες πληροφοριών της αστυνομίας, και 3 των υπηρεσιών ασφαλείας, γραφεία διαμονής καταλόγους προσωπικού των επιχειρήσεων, δημόσιες υπηρεσίες για την υγεία κ.λ.π. Όλα αυτά τα στοιχεία είναι δύσκολο να συσχετισθούν, ενώ ταυτόχρονα δεν υπάρχει ακόμα ενοποιημένο σύστημα πρόσβασης στις πληροφορίες. Αυτό το πρόβλημα επιχειρούν να λύσουν βάζοντας σε ισχύ ενεργοποιώντας τους νόμους για

τη δημόσια ασφάλεια: α) νόμους για ατομική ταυτότητα σε σχήμα κάρτας με μαγνητική ταινία αναγνώσιμη από κατάλληλο τερματικό, που υπάρχει σε κάθε περιπολικό και κάθε συνοριακό φυλάκιο ελέγχου. Αυτό σημαίνει ότι μέσα σε 3 δευτερόλεπτα έχουν τη δυνατότητα να αποκτήσουν κάθε πληροφορία για τον κάτοχο της ταυτότητας, ενώ απ' την άλλη μεριά αφού καταγράψουν τον χρόνο και τόπο της εξακρίβωσης να φτιάξουν διάγραμμα μετακινήσεων για τον κάθε πολίτη. β) Ο νόμος για το «δίκτυο ερευνών για εγκληματίες» (schleppnetz fahndung) νομιμοποιεί τα διαγράμματα μετακινήσεων που προαναφέρθηκε. γ) Νόμος που διευκύνει την πρόσβαση της αστυνομίας στην κεντρική τράπεζα πληροφοριών για τους ιδιοκτήτες αυτοκινήτων και μηχανών.

Επιπλέον, σχεδιάζονται και νόμοι που θα επισημοποιούν τη συνεργασία αστυνομίας και κρατικών υπηρεσιών πληροφοριών. Αυτή η συνεργασία ήταν απαγορευμένη από το σύνταγμα της Δ. Γερμανίας, για να αποφευχθεί η δημιουργία μιας νέας Γκεστάπο. Η Γκεστάπο, μυστική κρατική αστυνομία, ήταν παρακλάδι — υποδιαίρεση των υπηρεσιών πληροφοριών που συγκέντρωνε ορισμένα από τα στοιχεία της μέσω της κανονικής αστυνομίας και διέθετε και αστυνομικές δικαιοδοσίες, π.χ. τη δυνατότητα σύλληψης. Παρ' όλη τη συνταγματική απαγόρευση η συνεργασία μυστικών υπηρεσιών και αστυνομίας γινόταν όλα αυτά τα χρόνια κρυφά, ενώ τώρα πρόκειται να διευκολυνθεί με νόμο.

Η σημερινή απογραφή έρχεται να βοηθήσει στο συσχετισμό των υπαρχόντων πληροφοριών και στη συγκέντρωση καινούργιων, με τελικό στόχο την καταστολή κάθε αντίστασης στην κοινωνία. Η τελευταία απογραφή του 1983, αποτράπηκε από την πλατειά αντίσταση του λαού και την προφανή αντισυνταγματικότητά της, ενώ σήμερα έχουν προηγηθεί κατάλληλοι νόμοι, που προετοιμάζουν το έδαφος. Τα πορίσματα από την απογραφή (για την εργασία, τη ζωή, τη μόρφωση κ.λ.π.) θα συστηματοποιηθούν ανά μπλοκ περιοχών, θα δοθούν ταυτόχρονα και στις βιομηχανίες — που έτσι θα πάρουν στοιχεία για την κατάσταση των καταναλωτών αποφεύγοντας τις δαπανηρές σφυγμομετρήσεις —, θα τελειοποιηθούν τους καταλόγους διαμονής, θα χρησιμοποιηθούν από την αστυνομία για να σχεδιασθούν οι λεγόμενοι «άτλαντες εγκληματικότητας».

Τον τελευταίο καιρό γίνονται τεράστιες προπαγανδιστικές προσπάθειες για να πεισθούν οι πολίτες ότι τα στοιχεία της απογραφής είναι ασφαλισμένα από κάθε είδους παραβίαση και κακή χρήση αφήνοντας καταμέρος την παράνομη πρόσβαση και χρήση των πληροφοριών — που με την

πρόοδο της τεχνολογικής εξέλιξης είναι δύσκολο ακόμα και να ανακαλυφθεί — η νόμιμη πρόσβαση και χρήση των στοιχείων είναι ο κύριος κίνδυνος. Η υποτιθέμενη ανωνυμία της απογραφής, που επίσης προπαγανδίζεται ιδιαίτερα, έχει αποδειχτεί από ειδικούς των κομπιούτερ ότι είναι ένα ψέμμα, καθώς με σχετικά απλά προγράμματα τα στοιχεία μπορούν άμεσα να συσχετιστούν με τους πολίτες που απογράφονται. Ακόμα, η επίσημη δικαιολογία ότι τα στοιχεία από την απογραφή απογραφή θα χρησιμοποιηθούν προς όφελος των πολιτών δεν είναι διόλου πειστική, δεδομένου ότι όλες οι απογραφές, οι στατιστικές, οι καταγραφές έχουν βοηθήσει το κράτος και το κεφάλαιο να ισχυροποιήσουν την κυριαρχία τους και κατά συνέπεια έχουν έρθει σε πλήρη αντίθεση με τα συμφέροντα των πολιτών.

Η αντίσταση στην απογραφή κλιμακώνεται και απλώνεται σε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού. Έχουν συσταθεί πρωτοβουλίες για να προωθήσουν την ιδέα του μπουκοτάζ, ώστε αντί να συμπληρώνονται τα έντυπα της απογραφής να συγκεντρώνονται σε εναλλακτικά κέντρα, απ' όπου το μπουκοτάζ μπορεί να δημοσιοποιηθεί και να αποτύχει πρακτικά και πολιτικά η απογραφή. Το αδύνατο σημείο των κρατιστών είναι ότι για να φέρουν σε πέρας αυτό το σχέδιό τους χρειάζονται τη συνεργασία των πολιτών. Ήδη, έχουν μεγάλα προβλήματα στο να εξασφαλίσουν τον απαραίτητο αριθμό καταμετρητών για να διεξαχθεί η απογραφή. Φυσικά, προσπαθούν να ποινικοποιήσουν την αντίσταση, εντείνοντας την νομιμοφροσύνη και την εμπιστοσύνη των πολιτών στο κράτος. Όπως φαίνεται, όμως, αυτή την εμπιστοσύνη στην οποία κάνουν έκκληση την έχουν χάσει πολλοί Γερμανοί.

Κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του Πάπα στη Γερμανία, την 1 Μάη, κάηκε στην Κολωνία η καθολική εκκλησία St Brictius και στους τοίχους της είχε γραφτεί το σύνθημα.

«Μας αρέσουν οι εκκλησίες, όταν καίγονται». Επίσης στην Κολωνία έγινε διαδήλωση 1.000 ατόμων με σύνθημα «Στείλτε τον πάπα στην κόλαση», όπου μερικοί διαδηλωτές ήταν γυμνοί και φορούσαν μόνο μάσκες.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ενώ οι σοσιαλδημοκράτες, οι κομμουνιστές και οι σοσιαλιστές ενώθηκαν για τον κοινό γιορτασμό της Πρωτομαγιάς, οι αναρχικοί και οι καταληψίες συγκεντρώθηκαν σε μια πλατεία του Κέντρου της Κοπεγχάγης για διαδήλωση που είχε καλέσει η αναρχο-συνδικαλιστική A.S.O. Το κίνημα των καταληψιών, BZ, οργάνωσε προσυγκέντρωση και πορεία από την κατάληψη στο Sorte Hest. Αυτή η διαδήλωση δεν είχε κοινοποιηθεί στην αστυνομία, που προσπάθησε να τη σταματήσει, καθώς κατέβαινε τη Strøget (δρόμος στην αγορά του Κέντρου της Κοπεγχάγης) που βγάζει στην πλατεία όπου ήταν η «νόμιμη» κεντρική εκδήλωση. Οι καταληψίες κατέβηκαν από κάποιο άλλο δρόμο, σπάζοντας τις τζαμαρίες μιας τράπεζας.

Όταν έφτασαν στην πλατεία, συγκρούστηκαν με τους αστυνομικούς που τους περίμεναν, πανετοίμοι. Οι καταληψίες κέρδισαν τον πρώτο γύρο. Αλλά, ενώ τα πνεύματα ησυχάζαν, οι αστυνομικοί ανασυγκροτήθηκαν «για να αποκαταστήσουν τη δημόσια τάξη». Η πλατεία περικυκλώθηκε και οι γύρω δρόμοι αποκλείστηκαν. Μετά το κάψιμο δυο σημαίων της SHELL, οι αστυνομικοί επιτέθηκαν στον κόσμο με γκλομπς, που τους αντιμετώπισε με τούβλα, μπουκάλια και διάφορα άλλα.

Αν και βοηθήσαν και οι γύρω παρευρισκόμενοι ρίχνοντας άδεια μπουκάλια μπίρας, οι αστυνομικές δυνάμεις ήταν ισχυρότερες.

Οι μπάτσοι χτύπησαν διαδηλωτές, περαστικούς, γυναίκες παιδιά, ακόμη και μια μητέρα με το μωρό της που βρέθηκαν στο δρόμο των μπάτσων. Είναι περιττό να μιλήσουμε για την κτηνωδία τους. Για παράδειγμα μόνο, ένα άτομο συνελήφθη, ενώ κείτονταν στο έδαφος, χτυπημένος στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

Ένα άτομο μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο, 19 συνελήφθησαν και 2 κατηγορήθηκαν, αργότερα, για «διατάραξη της δημόσιας τάξης»!! Οι συλλήψεις ήταν τελείως αυθαίρετες.

Οι εναπομείναντες διαδηλωτές (οι περισσότεροι έφυγαν πανικόβλητοι) αρνήθηκαν ν' ακολουθήσουν τη διαδρομή της πορείας που πρότεινε γραπτά η αστυνομία! Αλλά, αν και βέβαια, κατάφεραν να διαλύσουν τη διαδήλωση μας, οι μπάτσοι δε μπόρεσαν να εμποδίσουν μικρές ομάδες διαδηλωτών που κατευθύνθηκαν προς το Faelleden (ένα μέρος όπου, από παράδοση, γίνεται ο γιορτασμός της Πρωτομαγιάς) όπου γίνονταν το αναρχικό Πρωτομαγιάτικο φεστιβάλ. Περίπου 2-3 χιλιάδες άτομα συμμετείχαν στο φεστιβάλ, χωρίς να το ενοχλήσει η αστυνομία.

Να, λοιπόν, ποιο είναι το πρόσωπο του Δανέζικου Αστυνομικού Κράτους, εν έτει 1987. Η ελευθερία του συνέρχασθαι καταργείται και εφαρμόζονται οι αυθαίρετες συλλήψεις.

Έχουν περάσει λίγα μόνο χρόνια από τότε που η αστυνομία καταδίωκε τους καταληψίες γιατί αντιστέκονταν στον πολεοδομικό σχεδιασμό του Δημοτικού Συμβουλίου της Πόλης της Κοπεγχάγης που κατεύθυνε ο σοσιαλδημοκράτης δήμαρχος Egon Weidekamp.

Τώρα, που οι καταληψίες έχουν εξελιχτεί σε μια αυτόνομη και ενόπλιον (εξοπλισμένη) ομάδα, που βάζει ακόμα και πολιτικούς στόχους, η αστυνομία έχει αναπτύξει μια θεωρία για τους καταληψίες, κατά την οποία οι καταληψίες είναι καρκίνος που έχουν το δικαίωμα ν' αφαιρεθούν. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο η Αστυνομία χτύπησε την αναρχική Πρωτομαγιά και πιθανά θα το ξανακάνει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Έχει αποκαλυφθεί στη διάρκεια της αντίστασης των εξοπλισμένων καταληψιών της οδού Ryesgade 58 από τις 15 μέχρι τις 23 Σεπτέμβρη της περασμένης χρο-

νιάς, η αστυνομία της Κοπεγχάγης ζήτησε από το Υπουργείο Άμυνας, στρατιωτική βοήθεια.

Αν και ο συντηρητικός Υπουργός Άμυνας απόρριψε την αίτηση για έμφυχο υλικό εξοπλισμένο με ξιφολόγχες, μια ομάδα στρατολογημένων πολιτών (αγανακτισμένων) προστομιάζονταν για δράση. Αν δεν βρισκόταν πολιτική λύση, αυτοί θα άνοιγαν το δρόμο για την αστυνομία, μέσα από τα οδοφράγματα των καταληψιών, στους δρόμους που οδηγούν στην κατάληψη της Ryesgade 58. Τώρα έχουν αφήσει τους καταληψίες ήσυχους λόγω της σύμβασης στο πολιτικό τσίρκο στο Δημοτικό Συμβούλιο της Κοπεγχάγης.

Ένας εκπρόσωπος της ένωσης (μισθοφόρων) στρατολογημένων πολιτών έχει δηλώσει πως δεν θέλουν να βοηθούν την αστυνομία σε δημόσιες ταραχές. Σε μερικούς πολιτικούς δεν αρέσει ούτε η ιδέα της χρησιμοποίησης του Δανέζικου στρατού ενάντια σε ομάδες του Δανέζικου πληθυσμού.

Το 7ο Πανκ Φεστιβάλ στο Monody, που διοργανώθηκε στο Aarhus στις 24 - 26 Απρίλη, χτυπήθηκε από την αστυνομία για ένα και μόνο λόγο: Οι μπάτσοι ήθελαν να κάνουν λίγη εξάσκηση!!

Όλη η ιστορία ξεκίνησε από ένα μικροεπίσδιο: Κάποιος αναγνωρίστηκε ότι είναι ασφαλής κι ένας πάνκης έριξε ένα μπουκάλι μπίρας κατά πάνω του. Ο μπάτσος τον συνέλαβε, αμέσως. Μέσα σε λίγα λεπτά, κάπου 25 μπάτσοι, με όλο τον εξοπλισμό, εμφανίστηκαν, κινήσαν τον κόσμο με τα γκλομπς, στους γύρω δρόμους και διέλυσαν το φεστιβάλ. Μερικοί απ' αυτούς που συμμετείχαν στο φεστιβάλ, συγκεντρώθηκαν σ' ένα κοντινό πάρκο όπου άναψαν μια φωτιά. Ξαφνικά, δέχτηκαν την επίθεση μπάτσων και σκυλιών. Τώρα, ο κόσμος συγκεντρώθηκε μπροστά από το σπίτι όπου είχε απαγορευτεί το φεστιβάλ. Ήταν 150 περίπου άτομα απ' όσους συμμετείχαν στο φεστιβάλ. 60 γουρούνια και 20 σκυλιά παρατάχθηκαν απέναντι έτοιμοι για επέμβαση. Και πάλι χωρίς καμιά προειδοποίηση, οι μπάτσοι όρμησαν με υψωμένα τα γκλομπς. Μερικούς πάνκηδες τους δάγκωσαν τα

σκυλιά, άσχημα. Κάποιοι χρειάστηκε να μπουν σε νοσοκομείο. Ένα άτομο που πιάστηκε, χτυπήθηκε μέχρι που έχασε τις αισθήσεις του — και στη συνέχεια αφέθηκε ελεύθερος, πεταμένος στο έδαφος. Σπάστηκαν τα τζάμια ενός αυτοκινήτου κάποιων Γερμανών πάνκηδων, την ώρα που κοιμόνταν μέσα σ' αυτό από ένα φωτογράφο εφημερίδας, οι μπάτσοι κατάστρεψαν το φιλμ.

Η δικαιοσύνη από τη μεριά της αστυνομίας ήταν ότι είχαν γίνει παράπονα από γείτονες κοντά στο φεστιβάλ πανκ, για τη δυνατή μουσική. Στην πραγματικότητα ήταν το πιο ήρεμο απ' όλα τα φεστιβάλ στο Monody. Και οι γείτονες που ήταν μάρτυρες στα επεισόδια έχουν κάνει γραπτές καταθέσεις σε βάρος των μπάτσων, όπου όλοι διαμαρτύρονται για την αδικαιολόγητη χρήση βίας.

Συνολικά, συλλήφθηκαν 35 άτομα που πρόκειται να ζητήσουν αποζημίωση για παράνομη κατακράτηση.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΡΕΚΟΡ

Η Δανία έχει το παγκόσμιο ρεκόρ στη χρήση της προφυλάκισης. Περίπου το ένα τρίτο των φυλακισμένων είναι κρατούμενοι με προφυλάκιση. Καμιά κατηγορία δεν τους έχει απαγγελθεί. Πάνω από 4.000 άτομα προφυλακίζονται κάθε χρόνο. Ο ένας στους τέσσερις δεν καταδικάζεται ποτέ. 3 εκατομμύρια κορώνες Δανίας (περίπου 300.000 λίρες) πληρώνονται, σαν αποζημίωση για τις παράνομες συλλήψεις. Ο μέσος χρόνος προφυλάκισης είναι δυο μήνες.

S.S. HELL

Μέσα στο τελευταίο εξάμηνο, 35 βενζινάδικα της Shell έχουν δεχτεί επίθεση από ένοπλες ομάδες ενάντια στο απαρτχάιντ έχουν σπάσει βιτρίνες, αγωγοί καυσίμων έχουν καταστραφεί, τόνοι πετρελαίου αχρηστεύτηκαν με ζάχαρη και χρώμα. Οι επιθέσεις έχουν τραβήξει αυτό που το νόμιμο κίνημα ενάντια στο απαρτ-heid, με το «μπούκοτάρετε τη Shell», ονομάζει προσοχή των μέσων μαζικής ενημέρωσης.

δυνάμεις έχασαν τελείως τον έλεγχο, καθώς οι ταραχές πήραν τεράστιες διαστάσεις.

Στους γύρω δρόμους υψώνονταν όλο και περισσότερα φλεγόμενα οδοφράγματα, το πρώτο σουπερμάρκετ λεηλατήθηκε. Ακολούθησαν κι άλλα καταστήματα. Από ώρα σε ώρα, χιλιάδες άνθρωποι όλων των ηλικιών ξεχύθηκαν στους δρόμους και συγκρούονταν με την αστυνομία, επισκέπτες του φεστιβάλ, περαστικοί, πάνκς, μετανάστες.

Οι πυροσβεστικές σταμάτησαν κάθε προσπάθεια να σβήσουν τις φωτιές σε οδοφράγματα και μαγαζιά, αφού κάπκε ένα όχημα και αχρηστεύθηκαν 16. Στις 11 η ώρα, η αστυνομία αποσύρθηκε εντελώς από την περιοχή.

Οι χιλιάδες που προηγούμενα συγκρούονταν άγρια με τους κρανοφόρους, γιορτάζουν στους δρόμους, παίρνοντας φαγώσιμα και ποτά από ανοιγμένα σουπερμάρκετ. Συνολικά χτυπήθηκαν ή πυρπολήθηκαν 36 μαγαζιά, κύρια σουπερμάρκετ, καθώς κι ένα οπλοπωλείο.

Μερικά καταστήματα κι ένας σταθμός του υπόγειου σιδηρόδρομου καταστράφηκαν εντελώς. Καθώς περνούσε η ώρα, οι άνθρωποι κατέστρεφαν από σήματα της τροχαίας και φανάρια μέχρι τζάμια σπιτιών.

Στις 1 η ώρα τη νύχτα ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις συγκεντρώνονται σε γειτονική συνοικία, φορώντας αυτή τη φορά ατσαλένια κράνη και ενισχυμένες από τανκς, χωρίς, όμως, τελικά να χρησιμοποιηθούν.

Μετά από δυο ώρες εκατοντάδες αστυνομικοί κατέκλυσαν το Kreuzberg, αντλίες άρχισαν να σβήνουν τις φωτιές και μπουλντόζες καθάρισαν τους

Καθ'ενώ το κίνημα κατά του απαρτ-χάιντ και η αντιπροσωπεία του A.N.C. στη Δανία, είναι απασχολημένοι με την καταδίκη των ενεργειών σαμποτάζ, από την άλλη, αναφέρεται ότι η Winnie Mandela έχει δηλώσει:

Χαιρετίζουμε τις ενέργειες ενάντια στη Shell, στη Δανία (...). Οι άνθρωποι πίσω απ' αυτές είναι αληθινοί φίλοι του αγώνα των μαύρων, ενάντια στους φανατικούς λευκούς υποστηρικτές του απαρτ-χάιντ. «Αν και οι ένοπλες ομάδες δεν έχουν ανάγκη την έγκριση της Winnie Mandela, καταντάει αστέιο να βλέπεις αντιπροσώπους του νομιμοκινήματος κατά του απαρτ-heid να προσπαθούν να «ερμηνεύσουν» τη δήλωση της Mandela.

Η Δανέζικη Shell και οι ενοικιαστές των βενζινάδικων της Shell έχουν χάσει εκατομμύρια κορώνες Δανίας. Μερικοί έμποροι καυσίμων που είναι ιδιοκτήτες βενζινάδικων έχουν στραφεί σε άλλες εταιρείες πετρελαιοειδών φοβούμενοι σαμποτάζ. Η Δανέζικη Shell «λυπάται για την κλιμάκωση του αγώνα» ενάντια στην εταιρεία.

Τον τελευταίο χρόνο, 5 άτομα συνελήφθησαν και κρατήθηκαν σε απόλυτη απομόνωση για 11 μέρες με την κατηγορία της πρόκλησης ζημιών από πρόθεση. Στους δυο, έχει επιβληθεί πρόστιμο 7.000 λίρες και 8.500 λίρες περίπου.

Εκτός από αυτούς τους 5, κανένας άλλος δεν έχει συλληφθεί «επ' αυτοφώρω».

Στις 30 Απρίλη, την προηγούμενη της Πρωτομαγιάς, ένα βενζινάδικο της Shell στα περιχώρα της Κοπεγχάγης καταστράφηκε σχεδόν ολόκληρο, μετά από επίθεση εμπρησμού.

Οι υπόγειες δεξαμενές πετρελαίου γεμίστηκαν με ζάχαρη. Κυκλοφορούν φήμες ότι η αιτία για την επίθεση της αστυνομίας στην Πρωτομαγιάτικη διαδήλωση των Αναρχικών, στην Κοπεγχάγη ήταν ο φόβος επίθεσης στα κεντρικά γραφεία της Shell στην Κοπεγχάγη.

(Πηγή: Πληροφοριακό Δελτίο της Αναρχικής Ομοσπονδίας Δανίας).

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΩΜΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ.

1 ΜΑΗ 1987, Βερολίνο.

Το πρωί έγινε έρευνα από την αστυνομία σε εναλλακτικό κέντρο, όπου λειτουργούσαν γραφεία προπαγάνδης ενάντια στην απογραφή και κατασχέθηκε αρκετό έντυπο υλικό.

Διοργανώθηκε πορεία διαμαρτυρίας που θα ξεκινούσε από την πλατεία Lausitzer, της περιοχής Kreuzberg, όπου γινόταν εκείνη την ώρα ανοιχτό φεστιβάλ για το γιορτασμό των 750 χρόνων του Βερολίνου. Οι καθιερωμένες πορείες των σωματείων για την Πρωτομαγιά είχαν τελειώσει και πάνω από 2.000 άνθρωποι βρίσκονταν στην πλατεία για να παρακολουθήσουν τις εκδηλώσεις του φεστιβάλ.

Όταν 100 άτομα επιχειρήσαν να διαδηλώσουν κι αστυνομικές δυνάμεις τους επιτέθηκαν με δακρυγόνα και γκλομπ άρχισαν συγκρούσεις καθώς οι διαδηλωτές οπισθοχώρησαν πάλι προς την πλατεία, ενώ στη συνέχεια κατάφεραν να τις απωθήσουν.

Ταυτόχρονα η αστυνομία έκανε επίθεση και από άλλα σημεία της πλατείας, με αποτέλεσμα να γενικευτούν οι συγκρούσεις να υψωθούν τα πρώτα οδοφράγματα από φλεγόμενα αυτοκίνητα. Οι επιθέσεις της αστυνομίας και οι αντεπιθέσεις των διαδηλωτών συνεχίστηκαν, ώσπου οι ειδικές μονάδες εκκένωσαν τη πλατεία χρησιμοποιώντας δακρυγόνα και διαλύοντας το φεστιβάλ.

Σ' αυτό το σημείο οι κατασταλτικές

δρόμους από τα οδοφράγματα, χωρίς αυτή τη φορά να συναντήσουν μεγάλη αντίσταση, καθώς ο περισσότερος κόσμος είχε αποσυρθεί. Στις 6 το πρωί, όλα ήταν ήσυχια. Εκατοντάδες άνθρωποι και 193 αστυνομικοί τραυματίστηκαν. Έγιναν περίπου 50 συλλήψεις και παραπέμφθηκαν στον εισαγγελέα 26, ενώ οι υπόλοιποι απελευθερώθηκαν. Οι ζημιές υπολογίστηκαν ανάμεσα στα 15 με 20 εκατομμύρια μάρκα. Επί πολλές μέρες πάνω από 1.000 αστυνομικοί παρέμειναν στην περιοχή.

28 Μάρτη 1987:

Ο «αυτόνομος πυρηνάς Erna Sielka» επιτέθηκε σε κτίρια της Bruckner — Grundban», θυγατρική της εταιρείας Hoch - Tief με αποτέλεσμα να καταστραφεί — τεχνικός εξοπλισμός. Αφέθηκε κείμενο στο οποίο η ενέργεια προσδιοριζόταν σαν αντιπυρηνική (ενάντια στο πυρηνικό εργοστάσιο του Wackerdoz) και η ημερομηνία επελέγη για να υπενθυμίσει το πυρηνικό ατύχημα στο Θρη Μάιλ Άιλαντ των ΗΠΑ στις 28.3.1979. Η εταιρεία Hoch-Tief έχει δεχτεί άλλες 2 επιθέσεις την ίδια περίοδο.

●Από το τέλος του Οκτώβρη του '86 είχαν αρχίσει οι βίαιες εξώσεις καταληψιών από σπίτια της οδού Hafenstrasse του Αμβούργου και συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Έτσι στις 23 Μάρτη του '87, μια ομάδα πρήνη καταληψιών επιτέθηκε στη βίλλα του δημοτικού συμβούλου των Χριστιανοδημοκρατών (C.D.) Martin Wilhelm, ενώ άγνωστοι μπήκαν στο γραφείο του δικαστικού κλητήρα υπεύθυνου για τις εξώσεις και έριξαν χημικές ουσίες.

Επίσης 25 άτομα κατέλαβαν τον ιδιωτικό ραδιοσταθμό «Ράδιο Αμβούργο» και επέβαλλαν μια εκπομπή — συνέντευξη για τις καταλήψεις της Hafenstrasse και την πολιτική της γερούσιας για τα θέματα υγείας.